

این کتاب را به کتابخانه مجلس شورای اسلامی
 که سابقاً در کتابخانه مجلس شورای اسلامی
 رکورد شده است
 رونوشت از روح سر
 روح او و حوض الماوی
 چو آن بیوت حلاوت
 یکی و در اسرار صبیح
 چو صبح و در صبح و شب
 و در میان تالیفات او
 در تاریخ و ادب

و این مکتب

کتابخانه مجلس شورای ملی	
کتاب: محمد رسول از عهد سحر انوار	
مؤلف:	چند (خطی) نام اهدائی
جلد:	۵۱۱ (از کتب خطی)
آقای سید محمد صادق طاهری به کتابخانه مجلس شورای ملی	
شماره ثبت کتاب:	۴۷۶۷
تاریخ ثبت:	۱۳۱۹

این کتاب را به کتابخانه مجلس شورای اسلامی
 که سابقاً در کتابخانه مجلس شورای اسلامی
 رکورد شده است
 رونوشت از روح سر
 روح او و حوض الماوی
 چو آن بیوت حلاوت
 یکی و در اسرار صبیح
 چو صبح و در صبح و شب
 و در میان تالیفات او
 در تاریخ و ادب

خطی اهدائی
 کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 ۵۱۱

کتابخانه
 ۱۳۲۰

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

این کتاب از کتابخانه
که سال ۱۳۰۵ قمری و ۱۹۲۷
میلادی در این
کتابخانه
در روز ۱۳۰۵ قمری
در این کتابخانه
در این کتابخانه
در این کتابخانه

و این کتاب

کتابخانه مجلس شورای ملی	
کتاب: محمد رسول الله ص ۱۳۰	
مؤلف:	آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی
موضوع:	چند (۵۱۱) از کتب (خطی) اهدائی
تاریخ:	۱۳۰۵

در روز ۱۳۰۵ قمری
در این کتابخانه
در این کتابخانه
در این کتابخانه

۵۱۱

خطی اهدائی	کتابخانه
مجلس شورای اسلامی	۵۱۱

الحمد لله

والعقل والحق

بسم الله الرحمن الرحيم

وخطه نوبه العبد المذنب
الذي قد عجز عن
القيام بخدمته العظمى

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل
العلم نوراً والحق هدًى
والعقل نوراً والحق هدًى

والعلم نوراً والحق هدًى
والعقل نوراً والحق هدًى

الحمد لله

والعلم نوراً والحق هدًى
والعقل نوراً والحق هدًى

والعلم نوراً والحق هدًى
والعقل نوراً والحق هدًى

والعلم نوراً والحق هدًى
والعقل نوراً والحق هدًى

[illegible][illegible]

کتابخانه قاضی تقی داد و در این کتاب
چون نام خود را بنویسد
که در این کتاب نام خود بنویسد

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

[illegible]

بقوله
الحال

وقد رتب الله الكون من ان عالم الكون لا يعلم الروح كقوله فله لا
 بهما لها ولكن عالمها فله العالم المقدم ذكره فانه كالحكمة الفله
 بالنسبة وقام بها عالم الملك المعظم عالمها وعالمها فله ان
 كل رتبة هذه الارض طيفا من طيفها فله عالمها ولا يمكن حصرها وتعدادها
 لكن عالمها الاصل والاولى ما لم يرد ادراكه الا بالاعظام المصغرة
 في العوالم فكيف يمكن ادراكها جميعا من هذه العوالم المذكورة لعدم
 عددها وحجمها كيف يمكن ذلك وقد قال سيد الكل في دعائه مناجيا
 واسما لك التي استشرت بها في علم غيبك فقد ظهر ما ذكر ان
 بقا صلحها لوجود المنبسط لاعتكاف الاطلاع على علمها الا
 على سبيل الاشارة ولكن بقدر الشدة وضدها واما ما وصل
 الى ان يصطفي في عالمها من عالمها وعالمها صغرها وعالمها الاكبر هو جامع
 لجميع ما ذكره في تلك الارض اصلا وطيفا بها وهي في الحقيقة كالموجود
 لا حاطة جسم واحدة المعبر عنها بالعنق الاطلسي في صفها من
 وسعها كحجمها والمحيط والمحدد ولا سوم موقوف له احاطة المحدود
 العالم السابق ذكره احاطة الطر والمطر واما ما ذكره في دعائه
 محمد بن ابي طالب في حقه لا صام العنصرية وغيره في حاله
 الا انوارها فله ومواطرت في سائر احواله في احوال الطور والحي
 كما سان حيزه في السبعين الصور الحسنة والعالم الاصل هو الاصل
 المواريث في العالم الاكبر جميع ما في الارض من صورته هي الاصل
 واما بقدر المحاداة في عالمها من موضع ذكره في احوالها ووقوعها
 بقدره فله عظمها في الحسنة فانه قد فصل في جميع قوتها في احوالها

قوتها

وقوتها في احوالها المعروفة علم الله وبقدرها في احوالها المعروفة
 على اربع اقسام صغرها وقوتها في احوالها المعروفة في احوالها
 وذا في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة
 على سبيل الكثرة متطورة ومختلفة بحسب مراتب محورها المسماة
 بالاسماء لا يمكن رتبها بقدرها في احوالها المعروفة في احوالها
 على طيفا من احوالها في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 بعض حيزها في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 احوالها في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 والسؤال في حيزه في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 تعني في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 سيد الاول في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 بعد الاطلاع على العوالم وبقا في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 ما حوطت به بعد رتبها في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 الاطلاع على جميع العوالم التي رتبها في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 رتبها في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 المراد من هذا الترتيب اسماء احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 احوالها في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 مصورة وانما صفها في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 حاله في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها
 والعصبة كاهن احوالها كاهن احوالها المعروفة في احوالها المعروفة في احوالها

اصلا
المحلقة

آثاره

الط
الم
لن

العلوية السنية في نفس الوجود حيث هو لا يصدق عليه
 اصلا بل كل من حيث هو لا يصدق عليه ولا عام ولا خاص ولا
 غير ذلك من الصفات لان هذه الاوصاف امور اضافية اذ لم يصدق ان
 له غير ما يصدق عليه من الصفات وكذا المحض من باعتبارها مشمول للعدم
 وفقد الوجود السلي لا يمكن له الا حيزه في نفسه في ان يصدق
 الوجود المستدعي للوجودات الخارجية لا كانه خاص بالشيء المطلق
 الوجود لا كونه واحد الوجود الخارجي بل هو بالشيء وهذا المطلق
 الوجود لا يصدق عليه الوجود المحض بل هو وجوده في الوجود المحض
 من وجوده في وجوده في العلم هو الملك في العلم بالشيء ووجوده في العلم
 العقول المعينة بعالم الحروف ووجوده في العلم العقول المعينة بعالم
 المكنون ووجوده في العلم المحض بعالم العقول المعينة بعالم
 ٢ عالم الاحكام الوجودية في العلم المحض ووجوده في العلم
 معنده بصفاته اذ كانه على النقص كذا في الوجودات الخارجية
 فالاول ان لا يصدق عليه من حيث هو الوجود على المناسبات وبعض كل
 موجود بعينه اعتبارا من حيث هو اذ اريد ان يصدق عليه الوجود المحض
 بغير حيزه من الوجودات المعينة وكذا في الوجودات المعينة في النقص
 فادرا وصدق في الوجودات المعينة في الوجودات المعينة في الوجودات
 وحده اصبحت للنقص في ان بعض النقص في الوجودات المعينة في الوجودات
 على المكنون باعتبارها في الوجودات المعينة في الوجودات المعينة في الوجودات
 العالم بالوجود في الوجودات المعينة في الوجودات المعينة في الوجودات
 ما عدا ذلك من الوجودات كذا في الوجودات المعينة في الوجودات المعينة في الوجودات

والاول
والثاني
والثالث

انكم

انكم تلك الكلمات كبرية ورواها والاولى والاولى والاولى
 في العظام والافلاك وما درها والافلاك في العظام والافلاك في العظام
 واحدة فالجميع انكم في كل واحد منها لانه نفس فاعنه في اصطلاح
 السبع ملكا واما اصطلاح الحكم فوه صغار الجمع بما في عشرة من حروف
 بها لها في الالف الحروف الالف الحروف الالف الحروف الالف الحروف
 اصل الكلمة الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف
 فلولا ان الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف
 يكون العين الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف
 والمرد ما عساه ومع ملاحظة كاسم الطام واصنافه في النقص
 سها ربه ونفسه في كل بصر على ما سها ربه في الالف الالف الالف
 به اذ اشرف على عمارته في الالف الالف الالف الالف الالف الالف
 المعنى احد او الاصل او الالف الالف الالف الالف الالف الالف
 في المعنى واحد كذا في الالف الالف الالف الالف الالف الالف
 قوله ما عساه من حيث هو كذا في الالف الالف الالف الالف الالف
 بعد الوجود في سطح على الصفات المعينة فاعده في الالف الالف
 وذلك انما هو معرفة المعاني في الالف الالف الالف الالف الالف
 والاطلاع الى اصل المعاني في الالف الالف الالف الالف الالف
 كنهها في الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف
 احصيتها في الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف
 عليها في الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف
 والعدم في الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف الالف

[illegible]

٢٤

[illegible]

النصر وادام الله الظهور
حقيقه

لم يظفر

مدته

به فاد البتة في العالم الذي اوجبت الله سبحانه وادون
 انتقش في مراتبه بغير تصور عام الحس الذي منه يتكون سائر الكمال
 الكسبي في هذه المراتب اصطلاح اهل النظر بعبارة الملكة لا يملك
 الله الامور البديهة لتكون له غوايا الارباعا ما اهل له الكمال
 الثاني المراتب العليا عندهم عطفها بمولانا جلوه جميع الصور فادا
 اراد البتة المذكور سعة اظهر في تلك النفس يوم كوز في جميعها جنتها
 بالقوة العلوم المسماة بالاصطلاح كسبية لا بها تنكسها
 بالالهي رالها وهي هذه المراتب عندهم عطفها بسفاد الالهي
 تسعد ما هو محمول عندهم في حيزها اسفل في الامور الضرورية فادا
 ترفت نفس تلك بهذا الطريق المخصوص في صارت تلك المعلومات
 للجوهر ووجه معلومة بالبداهة كالقربان المستعمل ذكرنا في هذه المراتب
 عطفها بالفعال لان جميع ما كان حاصله بالقوة سررا بالفعال هذا
 اوجده اسم الاكس واول ما في العلم اللدني فاد انت في النفس
 رها عن تلك المراتب المسماة بالعلم اللدني المتفاض على تلك الروح
 الزكية نفس احرى وسمي في مكنها اسمها اسم العلم الدركي المسماة
 فادا التفتت اليه بعض الاحيان فحدها في الحالة اللدنية التي قد
 اسعد فيها هذا الحال ان نفس في تلك بالاشياء والمرسئ بعد
 عرقوا في عظمه حمارا حمارا وخصوصا سائر الكون في لحد رعا
 لا علو رعه هذا المقام بقوله مع الله وولا سقني في ملك
 مع ولا في سائر هذا موالا رالهم عظام الاسعاري لكن الام
 كما رال بعض الفصلا بقوله الا ان ذلك في عالم كخط عا قد كل في

2 مره

وسا

وسا لا اعلم مقدارها حد كل في حد ذلك فصل الله نوسه
 بء جعلنا الله واماكم مقتضى تلك الامار القاريين بالوارثي
 الجبار والقاطنين في مقدر صدق عند ملكه مقدر قول
 اشان ارا انطاس جميع العتباته لا سكته عند كل في الدار المحقة
 نصفه كلال الخصال ان اسما في حيزه للصفه بالعبارة في سلك
 العتباته في القليله رطام كذا في بعد بعض الجمع الملك اليوم
 لله الواحد القهار وقا في كذا ما انا اول خلق بعده والشر ذلك الله
 نعم قد وصفه نصفه نصفه معاملة طام اكاله في العتباته بالالهي
 والرحمة فادا اراد في سطر الوجود في في النصف بالدار المحفظة
 لذلك احس في باعسارها واما في الطيفا وزوايا في ذلك سطر ابار
 معالار في هذه الاسماء في حيزها ونظر السطحة لها واد ارا في نفس
 انصفها في بعضه النفس البير في عسارها في حيزها واما في مسما واسا
 ذلك في بعض السطحا ولا وهدا في الوجود انفسا في ظهور وطهور
 فاما في حيزه في حيزه احرى ووسطا في بعضه في ريد في وانفس
 ما رال الله لالامار الصادر في الدار المحقة هذا لاهما باعسارها في بعض
 والسخص ساد في الامر عتباته فانفسا في الملك رال عتباته في حيزها
 في حيزه عالم وطهور في احرى لالامار في صورته بعضه في سطر في الاطاد
 واعقد انفسا في تلك الامار المعينة حين لم يولها بعض الا في جميع
 في العدم كما كان غيبا قبل سطر الوجود عليها وقد سلك في رعه في ذلك
 بقوله في الحساسة والاضراس في العتباته في في الاطاف والاشياء
 عنها انما موالا في العتباته في حيزه في سعة في مقام الوجود لال

2
 الصفا
 في حيزه في حيزه

عليه

لأنه لا يخلو جملتها وما في حذرنا فلنوم تصعب هذا المعنى بالمعنى
 بعد قال بالانحياز المعنى بالانحياز فلو كان ذلك يوم المثلث العاشر
 بأنظر إلى عدان الوجود كما كان في عتباتها فأنظر إلى المثلث
 اتوا به الرسل المبشرين الذين بعثوا إلى الأمم محمد صلى الله عليه وآله
 ولا يحل أن يسلوا في سبل الدنيا وما إلى ذلك عند ربه من رزق
 قوله ١٢ ولعلك عرفت أنك ذهبت إلى أن يكون المثلث
 الوجود مطلقا محملا وحسب ما عرفت بالهوية فخرجت بالثلاثة المتحدة
 سعيهم لطيف بها أن يفهم بعد الوجود مظاهره في كل خطه من باب السكون
 وذلك ليس بقصور في الادرار بل لعدة المقام وأدركت سابقا جدرانه
 فادراك جماع هذه المظاهر إنما هو محقق أنها قد مر ما سواه وقد علم
 بالذكر لعدة على الوجود كما بالهوا والمعاد علم المعنى المحمدي
 العقول وعلم الملكوت وهو النفس وعلم آحاد المسائل وهو علم الروح
 الذي هو محقق النفس لصورته محسوس ولم يذكر عن النفس الكلام
 إنما هو ٢ أصل الوجود المعنى المحقق المراد بعلم الربادة علم محسوس لا
 وما في حوزة الصور المحسوسة بل بفصلتها عنها وأدناها لاجلها
 الفصول للنفس إلى محسوسات المعجونة وقد مر الأساطير لوجودها
 ٢ الرتبة الأولى لها على الأربع وموضع النفس المحسوسة فلا ينفك عن
 السعد ولا الخنثى في الظاهر كما في نفسه وبشره والبرهان الرباني مود
 الظاهر عن النفس على ما يرد من العوالم المثلثية كقوله في الظل
 ولوسا المحسوسة كما وقد ذكر من الظل فلا وجه لها أعادها وأدرك
 هذه المظاهر قد رتبها على لشد ظهورها من المثلث إدراكها وجوهها

المظفر لها

الملكوت

عامة

ذلك
أما

أن المذكر يسمى هذه المظاهرة في عالم فرضه تلك العوالم إنما يذكر
 بالوجه المتعارف لذلك المذكر فإن كان محسوسا فادراكه إنما هو باله
 الحسية وهو صورته عند هذه الحسية العلم غير محسوس فذكر كماله
 اللامعة من المقام فيكون يدركها من ذلك الوجه فلو فكر النفس كنهه
 ووجه هذا الادرار كما حصل فماذا حصل من المذكر كماله أحصى
 المذكر على ما لا يملكه تصور نفسه لأن التصور لها لا بد أن
 يكون معاريا لها والتي لا تعارفه تحصل امتناع الادرار من هذه
 الحسية وما دال لاسد الظهور أما تراءى المعنى المظفر في حوزة
 عالم الحس وحده المذكر الذي يسمع الأناوار على السواد والظلم
 وليس إلا من هذه المظاهرة في هذه صفة الحس كما لم يزل يحس
 المتكوس فلا بد أن يكون والظل طرفة عين لما ليس له حجاب إلا
 طلة في ظل الشيء لا حقيقة في نفسه لوجوه النظر وحده لذلك الظل عند
 بالنسبة إليه فكيف يسمع لغيره لا من العدمي في الادرار الوجودي المحسوس
 ولا يتصور مما ذكر الأمور الموجودة والمعدومة أن الوجود والعدم
 كل واحد منهما كبيت مسجل على الأمور المذكورة كسمول الطول والخطوط
 بل إنما الوجود موجود في نفسه فكذلك المعدوم والتعقيل الأول المبتدع
 فيه كلها السعيات على ما عليه الواحدية التي يظل الواحدية فإن جمع
 ما أريد بوجه العوالم لا مالا لغيره لانه بعينه هذه المرسى لهاها
 معتنى الصفا والعوالم المذكورة إنما هي لهذه الأسماء هذه الحسية
 كاستمعية ومنطوية على ما يرد منها وبشيء النفس الذي بالنظر لا
 يظل له فإن الظل إذا كان أحدًا كذا طلة وبشيء كل العوالم

والاسماد

ما عسار انما ياتي على الاسماء والصفات فان جميع الاسماء ما دام انما
عظماءه من محبة فيها ولم يعارها من مدها كحكمة فادنا من مده
الابار باسم الملك احدا غير الاسماء كحكمة الاسماء من المحبة من مده
محبة فيه وهو الصنف او النوع فربما الاسماء والصفات واحدا
كربما الاحكام والالوان واسماءها واحدا واحدا واسماءها
المحبة كواحدة انما هو الاسم الاعظم الذي هو الله وآل على المحبة
كواحدة الاسماء على مظهر مده الاسم الاعظم الذي هو محمد بن عبد الله
هو هو الغاية انما الله قد اوتي حوامع الحكم على هو خواص الاسماء
الالهية فالحكمة فيها جميع ما يروى وما يريد كحكمة الله فلهذا
لوم الغيبة ثم اغتر في مده الحق اعظم ما في مده العلم وتوحيده
بعض حكمة ما في مده الاسم والاسماء لعولاهما والاسماء
فثبت على الوساو فثبت على اهل السور اسوارهم ومن اهل السور
ما كثره على قوله والله ما لم يزل في سره في سره في سره في سره
ولم يزل في سره في سره في سره في سره في سره في سره في سره
والظهور ان ذلك في الظهور انما هو صفة الظاهر كما ان
الحفا صفة كفى وكل الصنفين بما لا يحيط باعسار الموضوع
بما وما مسان فان لم يكن في المصنفين في ذلك والصفة غير
نعانية للمصنفين بما مده احسنه فثبت في الظهور على انما هو
غير مضاف غير بالحقبة فثبت في صدره وكذلك كفا في الموضوع
واما اني به لال على ان يعرفه مع مده صدره واما بالحقبة اعني
المعتر كل صفة مفعولة في الصنف بالان على ان مده كاعند الملك

ماہی

لہام

23

عمر معاصر: المصطفى

وهو ظاهر عنده وإداري إلى الأدار كما المذكور انصف ذلك المدرك بقصد ما
نه أولا بالشيء العاطف فانصح ما ذكرتم المدرك الظاهر وحد ذاته لا
نظر أعلية البعير السدل إلا بالشيء العاطف والمدرك وكذلك كما الذي
صنفه الحق في غير متعذر في حد ذاته وكذا الموصوف به فعمل ان العالم المنصف
بالعالم ام وجودي والمنصف كحفا عدي في مقام اسم الوجود
المطلق فاما اسم له لا اسم لعدم المكان والمخرج ملاحظ
الاسم المدبر والمخرج وأما لعدم المطلق فاما موسم له لا اسم
لعدم المكان ملاحظا ماعدا ملاحظا صنفه البعير الذي هو
الوجود المطلق فلهذا العلة كان ملاحظا عوام العلم ام الحلي الذي
مطرفة العين الواحدة العوز ان كل ظاهر عندهم هو الحق و
كل باطل محض الحق هو لا يملكه الحلي الذي منتهى به العلم
محسوسا والحق محسوسا معقولا مصورا ان اذ ما به من باطرية العين
الواحدة انهم وكل العين من مدعويين الشيئ ابل الجمع والوجود
الناظر من العين ماره وبالعقل اعني لم يخلطوا احد من عين
مرون الحق حقا في الله العاطف والحلي حقا في الله العاطف الاولى
الذين برزوا في محسوسا والحلي معقولا اسمي عبد القوم ابل الشيئ
والظاهرة الثانية الذي مطرفة الحق معقولا والحلي محسوسا اسمي
ابل التبر والتعطل والظاهرة الثالثة الحاميه من المظن في
الحماة نابل الجمع واما محسوسا اسمي لا هم في الشيئ حقا في
حلقا في صفة اخرى ومرة ان المظن لم يخرجا احد ما بالآخر وبه الام
صعب تجن عن المعقولا وتاباه النقول فاسكن الارض فلهذا

الوحد

فلما عجز على ذلك كلفك الالتماس في كلفك ولا تسلك السلوك
 لا المقصود مع كثرة الطرق وصعوبتها والالتفات في كثرة التعقيد
 أو صعبت كمالها لك فانه لا يفي في كلفه اهله ضروره والى
 اذا كان كسر امره وراى سعي النفس وانما حصل التعقيد الام البار
 الوقوع وما يراه في الطرق الله بعد انتقال كماله في كلفه
 وانما الحق في الطرق المسعوم المسعوم في مطلق المسعوم غير متصل
 لا عاين الكمال وانما الموصل هو المسعوم المقيد بطريق الالتماس المسعوم
 عليهم الذين وضعهم في كماله على ان يحدده بقوله صراط الذين
 عليهم كمال المعصوم عليهم فنودي بهذا الداعي على ان كماله واني
 عبادي لم ابع عليه واجاب المحاط به باحتياج اب عمله فقال
 يا الهي لا تصدق ان تعبك شملت جميع عبادك لكن عندك المقصود هو
 من جرح عطايتك تعبك الساطعة التي ادرتها العباد في المصالح التي
 غير المعصوم عليهم ولا الصالحين فكيف من ماضا العبد مع ربه
 من اول القاصي للامور والشيء موضع ذكره ودر اوله بعض العلماء
 محله اعظم ما قد جعل على بعض اربابك المصاحبه ولقد اخذوا الكلام
 في هذا الامام من غير قصد فخرج لما كانا تصدق به في الحق ثم ان الامر
 المومنين عن روي عكس فاصل في سلوك الطريق المذكور ولو قوله
 ما عجز على كلفك كلفك الالتماس كلفك كلفك والطريق في
 فاني اسالك وبيان لك طاهر فاني اسع طاهر واقفي اثره
 وهو ناج وان كان اعني بالشك في اصحابه المطلقين على مقامه
 حرم سعيه وهو ما كان كل امره اثاره واجمع العلوم مطلعا على

لكن كمالها

الط
٢
ان
عالم

العالم

القول كرون الحكماء الذين جعلوا بقولهم محسنة تعدد الفهم
 الالتماس لم يعد العجز للمفكرين لاهل البصر والعظمة بتمهات
 بل والذين يصفون ما يور مدانه الولايه واتباعوا اهل الهداية فان
 عقول البشر لو سفلت لسلوك طريق الحق لم سفلت حتى الانشاء
 والمسلمين قصدوا في الالتماس الطريق في فاني اسالك
 فوالساسة من حقيقه الوجود في مطلق الوجوده او قد يهدم فيما
 مضى من السبل التي بالاشياء مع قطع النظر عما لم يحد
 الصفة في الحق وابعاد موضوعها والوجود في حيث هو واحد
 ووحده الواحد لا تزيد على دانه في مطلق الوجود واحد بالظلاله
 واما بالظلاله الامور الخارجيه دانه في مطلق الوجود واحد بالظلاله
 سحابة بعينها في الدقه في كماله لا يفسد لان في الدقه
 المقدس غير مسامحه وادام كلف الوجود يعطى كماله اهل البصير
 الركنه فاني اسالك ولا تعاربه لعدم فاني السبل المماس في البصر عن
 مناسقه الوجود مناس في الالتماس فلا صدق ولا اثر وهذا
 الكلام اما يتاني في عدم المحض الذي لا سفلت الالتماس في البصر لان
 العبد لا سفلت في المحال واد كان كلفه فاني ملاحظ لعدم الالتماس
 الذي هو محل تعلق القدره واني الصفا لا لا عجز في القول بعد
 سوره واورورا ومعانها بوحده الوجود وعدم ادر كماله في تعلق
 الوجود وتعدد العالم لا يفي في الالتماس في كماله لا سفلت في
 العقول لم يهدا في عدم وحدان التي لا سفلت في عدم وجوده ولا يفسد
 علمنا بقول بعض الساج الذي قد سفلت في الطريق بقوله ليس في جيتي

لان

خلافه

الا لله سبحانه وامواله كذا في ذلك مما تاباه المفعول ولم يرد في ذلك
يحل في الممكن من حيث هو او اعتبار في المانع وتوضيح هذا الامر وحسن
المرج ووجوده في حوزة فلا يسئل في هذا الملم الا ان يكون ذلك اعتبارا
بغيره ان الموصل في مقام الجمع بين الامور ان كانا في مقام واحد
وقايتي في مثل تلك الحالة لم يسهل عن كونه في مقام واحد في العالم لعدم
بعدم الاعتبارات في كونه في راجع لفظي وان غيوان في هذا الامر في حوزة
والعوالم المتعددة ذلك في غير الوجود المحض فيكون لان الوجود في الظاهر
لا يمكن ان يكون في حوزة الله ولا في حوزة غيره وان كان في حوزة الله
ما ذكرناه وجود العوالم المتعددة في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
بما في حوزة الله وادام في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
ذلك في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
الاعتبار في المانع كالتسمية في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
التنزيل في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
لها في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
العقل في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
منها في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
كبره في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
صعوبة في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
فتراد في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
الامر في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
واحتلان في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله

الط
لغضا

ساسة

اليتوق

الكتيبة

رسم

لهذا الامر اكل من الاصول المأخوذ من حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
اكتلاوه والارادة وعلم الاله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
باعتبار في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
محسنة في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
العبرة فادان في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
وصار في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
حسنة في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
حاصل في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
لم يكن في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
وتماثل في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
ورجوعها في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
كسنة في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
وامارته في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
وهكذا في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
ثم ان في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
نور في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
بعض في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
بالاعتبار في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
سكور او هذا في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله
سطح في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله في حوزة الله

وما امر

عند قوله وفي السبعين لعدم لفظي المبدء والعبادة في العبد
 لرفع هذا النوع ورد الدليل المقدم لفي مياطرة اذ لو لم
 2 العبد لا يترك ذكرا والنبوة على سر مما في احد هما ان بعض
 اعتقاد اذ كان له في عبادة الصفا لعدم بلوغها وليتها في
 طيناع العوالم فتتم 2 علو تلك العوالم في عدم بلوغها
 عليها اللون من داءها ودرجاتها فتنكر ما يعقوبه
 الا ان العبد لا يطلعها على سر هذه النفس كمنه التي تهوز
 الرسول فيها بقوله اعوذ بالله من اهل الفطنة البتة
 2 انما ان بعض اعتقاد اذ كان له في عبادة كراهة فكل
 2 عبادة الكفاية لانه كلما كثرت لبيته في عالم الظلمات كثر
 تدنسها فتنه محبوبة بكنهه الصداق ان علو هذا الصداق
 النفوس كعلو الاوصاف على المرأة المحبوبة فاذ كانت
 سمي جبريا صحت في قلعه تلك من النفوس اذ انكاس
 صار رينا وموالت والله بقوله بعد كل اهل ان على قلوبهم
 ما كانوا ينصرون فاذ اصاب النفوس هذه المثانة فالتفت
 وامن للنوم فلا اذ في الدلائل من صاحب هذه النفس من
 من يقدم ذكره فان وجد صاحب هذه النفس في وجودها
 كعدمها لان صورة الانسان في العبادة تدور في انفسها
 متبع بها فهدان الطرقات عبر محمودين وانما المحمودون
 من العبادة من الصورة والمعنوية فان الصورة ليس
 لها قيام بدو المعنى فان حصلت من مداساته هي سر

لنفسه

لنفسه كمنه الصانع حكى رايه في حكم كفاية العبد وقد
 لا ما غلوا في عمل فعملها مسورا فلو لم يسهل واحد
 الوجود لانه لا حصل له ولا فصله فان ذلك لم مفهوم
 الطسعة كمنه في العلم لا واليد في السطح هي عبارة
 كل سائر الامور كمنه كمنه في كل واحد منها نوعا وذلك النوع
 السمو ليس في نوع بدو نوعه ان كان النوع ايضا وان كان
 حقيقا ليس له غير الصايد فاصاد للسمول وكل واحد هذه
 الاصل ليس كمنه في الوجود في ارضه فعمله وانما في كل نفس وعبادة
 عن منه مجموع امور موصوف باحاده وانما في كل نفس موصوف
 احصاء تلك الامور للوقوف في حوزة عليها وكل عول كمنه في
 فلو كان الواحد له حسن لم ان يكون كفاية وقد علم ان كمنه في
 بانه كمنه في تنقي الوجود الثاني في حوزة من المحربات تعالى الله
 عن ذلك علوا كبيرا فان كل مفهوم كمنه الفصل والنوع امور متساوية
 والامور الاعسارية ليدانها ولا امره في الحوزة للوجود في الحاد
 فلا كمنه في الفصل كمنه في الفصل في الواحد لا في حوزة
 عن الكلي المقعد هذه الهادئة للسمعة في حوزة تعالى عن
 يكون كمنه في الفصل كمنه في الفصل في الفصل فاذ التفت
 احسن لم يكن له فصل لان الفصل انما هو عبارة عن مفهوم كمنه
 جسدنا لانه وجوده وعبادته فاصاد احد ما مقتضى لانه لانه
 ولا اصله لان كمنه في الفصل كمنه في الفصل في الفصل
 لا كمنه في الفصل كمنه في الفصل ولا اصله لان الفصل كمنه في الفصل

ملح

صحة

لوارم الاحكام من احاطة عبارة المعلة الدالة على ان الالها
وهذا هو عبارة عن الكمال المستوي لكل الكمال الالهي لانه قد
قال لا يتغير عما هو ثابت لان السمع عن الكمال بعض من جهة صفات
الكمال اتصال المبدء بالخلق والصفة عليه والرحمة لهم وهذا الادراك
سم بعد احاطة بجملة ابداه وحلقة كل من حصول المبدء والغرض
على احاطة صفاته لا يمكن صفاها بالخط لا يحسن كل موجود
بالخط لا يحسن اذ لا يمكن ان هذا الوصول اما ان يكون بعد
كما هو محسن الكمال او لو لم يكن بعد فالحق ان الخط بالصفة
والعروا والصفة ما عداها الصفا اما هو عبارة عن امسار جميعه
عن كل شيء ما قبله عن ذكر شيء في قوله ان الله تعالى في محاسن
نور وطمه انما اراد بها المحررات النورانية والاحكام الظاهر
وهذه عبارة عن العالم المحسوس للمبدء بالوسط وغيره فلا يحسن
تحتها ومع هذا فلا يحسن ولا يدركه العقول والافكار لان كل
واحد معقد والذات متعلقة واحاطة المعقد بالمطلق لان المسار
لا يحسن فلهذه العلة قال لا تحسن بها والافكار ولا يحسن
معرفة حقيقة الصفات ولا يحسن بها لان الصفات لا تتصور
بها الا ما كان معانها وموعداها ووجه عليه احد من مع
هذا ان المعاني لها اما جسم بل هي غير مدرك في البصر واما الله
عنه حاله في ذلك كنه الكسوف في كنهه معرفة البصيرة الى غير
الفصل ما ذكره لارام لوارم الدار بل ذلك لارام معارفه ولا
الذات حصة لارام لها الا صفاتها الكمال عن مدركه لعدم

معارفها

معارف بالذات وان كان الالها كمالا فان المعرفة الحقة المتعلقة
بالذات فاصغر المعرفة بالكلية من بعض الحق والالهي معرفة الالها
العارضة له من جهة الصفات والافكار خاصته عن طريقه لالها
العلم بمقدار الصور والصور له لان الصور وكما في عالمها
او في عالم الاحكام اما بقدرها من كونها حاصلا لها حصول الكمال فلا
يتم ذلك المستحيل الا بها فالله هو منبع الكمال بل جميع الكمال اذ
منه يخرج حوره سعالي عن البصيرة بالصور لظنه كانه لو كنهه وكذا القصور
المعنوية بالاسم بغيره في جميع ما قلناه فالصور والمعنوية
كلها عدا الصور له كالصور والذات له لوارم المعرفة في حق بعض
واحد منها في الوجود القسبي عن كنهه لارام لانه ومنه صفات
خرج عن حدود الاحكام كالملائكة المهيبة والعقول افعال ان الصور
الصور له والمعنوية وان كانت في المصير بها كمال لا يمكن بعض
بالصفة المسعفة في ان جميع الصور في كماله اطلاقه وسان
المطلق بعض الشيء في قول المقادير والمقدار عبارة عن محدود
الشيء في كماله كمال الاحكام الطسعة التي لا تفك عن الكسفة
الاربعة اعيانها والبرودة والطوبة والشمس فلا يحسن عالم
لا يتصور على عبارة عن صورة المعلوم المسعفة في العلم والصور
من لوارم كماله فلا استقام في عالم لعدم الصورة والحد في
عن الشيء وهو قوله خلق الله ادم على صورته على قدر صفة مبالا لان
المراد الاله المحسوس صفا الكمال في قدره والعدم والكمه وما في الصفا

العلم

قوله اساره وجوده للواحد الى انه سار ذلك له الوجود اما
 ان يكون ساعه معبر ولا سار الا في غير ما لا يكون احدهما والاول له
 لوارم غير معك وكذا التام في حده ذكره الوارم له سيرة في سيرة
 والدلي هو الذي لا يمكن ان يكون له في وقت الاوقات التي لا
 انقلها كحالي في وعبر الناس الى احوال بل في احوال منها عاين
 والاخرى اسه لا يمكن ان يكون لها واما كانه والجمعة عاين في فعل
 شيء في الدين في عمل غيره على واحد العارض في حمل العدم الا
 عليه باعتبار عدم اتحاد العلة له وادراك وجود الشيء باسكان
 جميع اوصافه للاحاطة للوجود بانه لعدم معار به لانه وغير
 الناس بالعكس هو واحد في بعض السمع اراه دائما في بعض
 بعضه كذا لا يحاط باحدهما لعدم سانهما اعني الوجود المطلق
 وصدده وقد مضى الاستدلال على عدم تعدده واما اعادتنا
 لقائده وقد مر في ما سار في احدهما خارج الالب في الاخر خارج
 فالاول شئ الوجود بصورة شئ واحد قابلت من ايا متعددة فان
 تلك الصورة الواحدة في كل واحد من تلك الابدان على كثرة من انصف
 تلك الصور فلان القوارير الى محل الانبعاث لتعين التطلع و
 كذا في جوار سماع ولم يجر في الصورة ولم تعد الصور التي
 من ثقب متعدد في تلك الصور لم تعد السماع ولم يعد
 النورية ولم تعد الصور من ذلك لانه انما الوجود في تلك القوارير
 انما هو القوارير في كونه باعتبارها لا حقيقه لها من الوجود
 وسيله بها في بعض المراتب عاين في عدمه في تلك السيرة في الآ

بأسفا

ذكره

والسنة

والسنة في ردها انما هو انما عاين عقله وهذا هو المعنى في المعنى
 الحب الى وجوده بالظن والظن والاحتمال فالاحتمال وما ركب منه
 على احدهما المذهبين في وجود عايناه في كل سيرة السيرة في العلة
 سار في الجمع في الامكان فقد اجتمع في كل سيرة في الحكم فقال
 لتحديد النقطة في عين الوجود والوجود الواحد في النقطة في
 النقطة اصل الخط فانه حركته نقاط مستمرة او مستقطبة وفي
 الحقيقه الخط اذ اراد ان يحدد النقطة لان تكرارها في احوالها في
 مواضعها في كونه تكرار الخط ونقطة واحدة في حده في احوالها
 في عايناه في اسفاله ونقطة في نفسه في كونه في كونه واحدة
 في زمان وادراك هو ان السيرة في كونه في الوجود في الوجود
 منها في الاخرى في مواضعها في فائده في النوع في كونه في
 احاطة في الاساس في السيرة في الصانع في كونه في الالب في ادا
 في كونه في الامور وجد في كونه في كونه في كونه في كونه
 الوجود في كونه في الوجود عليها في كونه في كونه في كونه في كونه
 على المدد في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه
 لو حصل في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه
 من طوع عن اذكار العام في كونه في كونه في كونه في كونه
 الذي هو خارج في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه
 وهو عايناه في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه
 الفم في كل موضع في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه في كونه

الظن
السيرة

٤٢٩

ثم للشيخ رحمه الله عليه فساد كل هذا الذي هو في لطفه من محسوس لا للخلق
 اذ الله تعالى لا يرى رايه واما في المهوره لعالم المحسوس غير المهوره
 وان كان غير متعلق بها صاحب لكن متعلق بالاعمال فاعلم ان
 فمعه ما غير المهوره وهو صفة حاله بها كقول الساجد في المحسوس فاد الطبع
 الساجد انما في محسوس جسم متعلق بالمرآة وسورما انعكس فيه هواره
 لها سطوة في النائر اسد الساجد انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 اذ اوحى الالف صاحب محسوس انما في لطفه جوده اجلانه فاعلم ان
 بكل في لطفه المرآة الخازنه في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 تفعله المحسوس في محسوس فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 لعدم المعايير واذ كان الامر كذلك فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 له لا يكون محسوسا انما في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 علوا كبراهيمه انما في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 الالهيه فاد الله تعالى في المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 في اولها كالمعايير والساد في هذه المره رعايا كبره من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 الطريق في النفس هذه المعايير لم تر محسوسا في عالم ترشح به المعايير
 الواسطه من العبد وربه في هذه المره فيقوم اليك ليس المعايير
 والمبهره انما في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 لا عفاة قبل قوله في هذا الامر انما في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 الواسطه الالهيه كبره من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان

موصوف

حلولى

الله

في العدم

فلا يطلع احد من الكبريه من ذلك فاد الله تعالى في لطفه من محسوس لا للخلق
 والمسامه انما في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 للمحسوس من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 انما في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 ريك الالف والى طريق اعظم صغوبه على النفس من هذا الطريق الموصوف في العدم
 المالم والذكر لا على قول الساجد في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 الموصوف في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 المعصومين في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 ولا اسبوع من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 تحسب في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 وموسى انما في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 المحسوس في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 مسعود في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 حظه المهوره والالف في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 الصاروخ المحسوس من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 للعلام يوم حرج من محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 سحر او غيره لا في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 لا يجد بعد ان في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 كالناو في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 كما في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان
 لو كنت في لطفه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان

اسرار الالهيه من المهوره من الاعمال فاعلم انما في محسوس من المهوره من الاعمال فاعلم ان

لما ذكره

اعجوبة

للنوم والكلب والناثنا واما البهار فبعضه للعبارة وبعضه
 للسعي في طلب العاشق على سرور هذه البهار وبغية كك خسران وبقية
 على قور المسلمين فبعضه للحكم بين الناس في السعي في جوارهم ثم على لاد
 سكر المسع على هذا الوجه ومحل في ظن جوارحه الرخلى لأجلها وان لم
 يعمل كما قيل النعم يتقربا عليها بل احطد من مهابها كما كانت افعوه
 اهل العور اولئك كالانعام لم اصلح لهم الفرض الا في محل العور و
 الكره في معرفة الكلام ومحل ولا في تلك المعروفه المالكه في تلك الكره
 بعضها لا يعنى كذا الوجودات فيهما معراج الا في الاصل في الاسواق و
 الاصل والاحاس في كل الاحاس في محله كالحس في الاصل في المعلوم
 كونه في محله في محله كحق معلوم كونه في كل الواقع في المعلوم
 مع في معلوم الماس في كل معلوم ما في محله احد اصنافها وكمال
 هذا الصنف في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 او احاس في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 محله هذا كحق الاطلاق في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 الا كونه في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 السعي في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 لفظ في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 ولان هذا الممار في انواعه لم يكونه في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 لصدور ما في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 ما في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 الدر في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد

الهم

النام في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 لاديه ظاهره وما في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 كحق حانه ولقد احضر في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 وحده ومطلع لا سعة في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 وما يدنيه على محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 سر في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 سعي في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 الحس في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 به نداه في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 الماس في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 عصر في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 السوء في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 الاله في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 المنفعة في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 الاحكام في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 سلطة السلطان في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 الاله في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 سوره في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 السوء في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 اما في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد
 فاني ما في محله كالحاس في كل الاحاس في محله كحق احد اعداد

في اخباره

النبويه

كثره

واما كمال الولاية فما يعبر اليه الشخص كما قل بعينه باكله وانقطع
 بقدره بلطفه فكلما اردت ان تطفأ اذ اردت ان تطفأ
 لاحد القدر ونفاوت نفوس الاولياء في هذا النوع من
 محبة الله العرفية اذ كانت السخية لا تملكه على حد عدم
 سائر احوال الدنيا كماله والى الله فانه يسقط لسائر النفوس
 من السخية من ربه تعالى والولاية فائلا لله والصحة
 باعتبار احوال الالة وموصولة لاله الالهة السخية فكلما حصل
 من العلوم الكسبية ومدة المدة او احوال الالهة وازانها
 واحكامه المدة من المؤمنين الصالحين الاتقيا الذين يؤمنون
 بهم ويكرهون ويحذرون عن السباب والبغض والسيئة و
 الرضا والبرودة المدة المدة التي ذكرناها وان كانت الية
 لا تاتي كمال الولاية القليلة وقد يكون حاصله بالعلم الذي
 بعد الذي هو مدة المدة المدة المدة التي قلنا حصل كماله الا
 للناظر اكله كمالا وما في حواشي المدة المدة وكذا من
 تعرفهم او ما حرمهم المدة المدة وقد يكون حاصله الشخص
 بالعلم الذي فقط وذلك كماله فائلا لله وقوه صفاته
 فانه الالهة المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 ثم لم تطلع نفوسهم في العروج من ربه العظمة ومولاه
 كالطيفه النارية ولم تطلعوا العظمة ومولاه من انهم
 استاءوا وادعاهم الالهة المدة المدة المدة المدة المدة
 لا تطلع المدة وكذا من ربه المدة المدة المدة المدة المدة

كل ذلك لا يتبع حظه الالهة المدة فانه من الالهة المدة المدة
 من ربه المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 سلبية وكذا يتبع المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 ربه المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 المذكورة من ربه المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 واليه من مسع الولاية المدة المدة المدة المدة المدة
 وكره الالهة المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 وقد حصل ما ذكره من الولاية تالي للكرة ودرية السوء
 ثم لم يله عر السخية قد يكون مبدء السوء وهذا كان الولى احوال
 جفاة التي كماله المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 من ربه المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 الاخذ من كماله المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 لم يله المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 ثم كان طيفه المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 السخية قد اذنت في حياة بعز وخطا المدة المدة المدة
 الولى المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 كماله المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة المدة
 والمراد بالطاعة والمعصية الذين طعنا بفعل احدهما وكره
 الاخر لا ما موصاف بالسوء والمعصية بالسوء كما قلنا في الامور
 سائر المعصية ولهذا قلنا في حياة اسباب طهارة النفس
 في مواضع كثيرة في كماله المدة المدة المدة المدة المدة

بشره

مرسدة بسام، كما حاطه بالاسمين على حدهما، الاسمان موصلان الى الاسماء
في الاسماء والاولى ان الاسماء اصل العنق ومسحبه الى اسفله كما مضى في الاسماء
وكل ولى فان صاحب هذه المرسه العظمى لا شك في علومه وسنه على ما
مر به وهدى المعارف بعد ذلك من علمه وما قد مر من هذه المعارف بقوله
ما عاكب مع الاسماء او مع جوارم الحسن ثم الحسن ثم السبعه المسميه
الهم يقولون سمعهم فانهم اسما كاسمى على الله الارض فشا وعدلا كما
ملئت طما وحررا وكنى كذا الاسم الا انه لا يظهر وعلومهم على كل عدا
الرسول انما يوصفوا به فانهم لا يراهم الا في العاقل فونه سر ويطه
فان الله العاقل ولا كماله فانه لا يمكنه الا عاقله العاقل ووصفهم به
بعدها لان العاقل لا يمكنه ان يطلع على مره المسحوت والاسم كذا
ومعلوم ان احد اسمهم يطلع على احواله مع ربه قول ولا مع الربي
فلا يمكنه الا عاقله ووصفه بذلك فلهذا علمه في الفاسم العلم
فيعنى بكل الفاسم كاعلم هذا طريق الاصل مسكوه الرسول وحيث علم
والسعد واما جرحه في الولاء حال السحر والاضطراب في امره والاسم
عدم الوصل فذلك علم لا يمكنه الا عاقله وبندها علمه قولنا انما علم ما في طريق
الاسماء احد وقد عجز عن مواضع كثره ومكده ان بعدد الاسماء ما بينه
الى الوصل وعدمها هذا طريق العترة الشاهه للمعلوم للدرسه الارثيه
مره الرسول واما طريق احد الاسماء والاولى ان السعد عاقله العاقل
فانهم احد من اسما حيه حيث يوصفوه الركب والعترة ذلك في العنق
الواصل حيه كذا في حله لا يمكنه العاقل الا بعدد ربه على كذا
ورجع الى علم جميع الارواح الاسماء والاولى وهو موجود في كل

لما مضى الاول من الاحاد الدال على ذلك اذ كان الاله لم يوجد نوع كمال الاسكوه
هذا الرضخ الاله سواكم الاله سوا او لم يات في اول الانشاء حيث روضه و
ما طه في كمال الانشاء حيث طه طاهره ولكن طوره لصوره التي سمعها العالم
بالولاء طاهر النفس من الخوض والكثرة وظهر رايته منور الولاء في ذلك
فانضحت اليه طهره لصوره ولله السوا عديده في كماله بعد
طهره لصوره كمال الولاء المحمدية فصار السبع طاهر اكرم السوء وعلى طاهر اكرم
الولاء وهذا السبع لم يماض في احوال الوجود وسبقه كل موجود كماله
فاما وعلى ابوجه الاله ولكن على السبع كمال الانشاء والاولى على عظم
النعيم والولاء المحمدية التي سماه ابو الاله وعنه الاصل في سعيه لئلا
عده ولم يكن في سعيه على السبع احد لعله مابا وعلى سعيه واحد
وقوله السبع ما عني كمال السبع مع الانشاء اسرارها بالانشاء حيث ولله انما
سعد في سعيه روضه كماله اسعد سعيه الرسول اكرم سعيه في سعيه الاول
والاخرى قد اجمع في عصره اجد العالم للهدى على الدار حسيه حسيه
سعد في سعيه فانضحت في سعيه وساعده لئلا النعم في سعيه
وارتفع الانشاء والاولى على عظم الاله انما ولله انما
الان للدار الوجودية والانس في سعيه الملك فادام موجودا فاحسن
موجوده فادام سعيه للدار لم يبق حوالا الاشرار هناك في كمال الملك ابحار
حراسه لئلا سعيه للدار لئلا سعيه لئلا سعيه لئلا سعيه لئلا سعيه
لئلا سعيه لئلا سعيه لئلا سعيه لئلا سعيه لئلا سعيه لئلا سعيه
والمعبود دار الاله من سعيه والانس من سعيه سعيه سعيه سعيه
وسان لك كماله لئلا سعيه لئلا سعيه لئلا سعيه لئلا سعيه

اخدم

٧

عنه الكل وهو الملك الحكيم يعطى ما لا يدرى المرءه العظيم وادخلنا الخلق
 احد ولا دم يحرق والاله هو النصف الكسوف والواحد الكثر خلقكم من
 واحد وفي يده المرءه كل شيء والنفس في ربه ما لا يرتقا بعد الموت فاذا
 انشعبت منها هذه الارض فانه لا يحل النفس ان تفسد بعد الموت
 هو الذي في السعرات لا يموت طولا ولا يسكن ديارها وانما كان
 ليسكن العدم بعد اوصاف المرءه بالمشيئة ما عدا ما لا يقدر العام من جود
 من اخاص في ارض الهند افكره واما لا يقول اخاص وعما في ارض
 ورياده اوى لم توص في العام من السن العام فوام ونحن الاما اخاص في
 انهم في العرف يخص المادك لما كان ان اسروا اكل من شجرة
 عن العبد والعبد في النصف واحد صفة الاله ظهور الكسوف
 ولا يم ظهور هذا السر الوجه كالحل لا يبعثه النفس العدم بعد موتها
 فتعجب من نفس من في مبدئ ليسكن النفس العدم وحس
 رسته على سلع الاحكام لئلا يكون عليه شيء فيقال عر فاباها
 الرسول طبع ما ازل اليك ركب وركب في ذلك اظهار سلطه الرب
 وانك وضوره العبوديه واضطراره فاننا لا نجد له ربه كان
 من العار من وان نقبل على عقبيه كما في الاخيرين ومو في العالمين من
 حصر بالملك العبد فكيف مع الله كما يوصف ولا تخط من رسته
 عرك فو لست اساره لا تضيق ان رستم الكثرة هذا التي
 حايه ارساله ولقد حس ذلك حيث الوجود والوجود وجه بوجه المرءه
 السنويه وحول الكثر ان العباد يدها لان الماد لمرءه الوجود
 واحكم ما انتبه واهم انك انتبه تعالى عن معنى بما تقدم له

احسان

خبر

احاد خص في طر واحد للائله حانه محال لار مرسة الوجود تاتي دك
والا فاشل ما طر تصويره من فلا كحل لواحد في صور من فاعل
مرسة لاصول مرسة للائله و هو محمد فيتلو هذه المرسة بلا فصل
مرسة محمد مدونة علي بن ابي طالب بم الامة الاخرى م ما في
الاسماء الاوائل الاشر فالأشر وما في الحق الاوال اسالة طاهر
عمر علي السراج و محمد بن رسل العظم وصلي الله عليه والاني بعده و

[illegible]

منهم من هو الى الله تعالى
مواها اهل على الله

طرق

باب

45

حوسر

ان دم

و زمان در مخصوص کرد اسده اس در عالم حصصی هر افرای
 و در اول و اولی مؤید و موضوع کرد اما دانه اللطیف المحب
 اعارحی در کراچی اسی مختصر عمل بران خواهد بود سینه است که
 کس در خود و احوال خود نکرد و حسن انظر صلاح بند و محبان
 باقصی است بخود و خیر انقصان خود حذر را بود در باطن او سونی که
 باعد او باشد در طلب کمال اسد اندس مجاب شود و کس در طلب
 کمال و اهل طایفه اس کس است و کس خواهد و کس که بدین حرکت
 رغبت کند سحر لایم حال او شود اول عبادت و کس و لایم ارا خانه
 باشد با کس و کس و کس را در و راجله در کس ظاهر دوم ارا له
 عوان و قطع موانع که او را از حرکت و سلوک یار دارد ستم حرکت
 که لو کس ان ارمید انقصه سده و اس و سلوک باشد و احوال
 ساکن در ال حال چهارم حالهای که در اسای هر و سلوک ارمید و
 حرکت با و اصول انقصه سده و کس در تخم حالهای بعد از سلوک که اهل
 و صوار اسای سده ستم به اس که و عده انعطاف سلوک که
 اسرادر بموضع فاد در رنجند خواهد و هر کس اس معانی ستم بر
 حد او باشد آلهای کس که در ان بعد د ساسد و ما ان سنی
 معنی در سنی اس اسرادر کس هر یک ستم سنی فصل ال اما راج
 که فانی ستم سده و ساسد اس که محاسبه در حرکت حصول هر و
 مسوی ستم کس و کس و مستغیب کس و کس ال ال و او هر
 حال اس احوال او کس باشد سال بعد اس سنی و معانی ستم

تا در حال بعد اس سنی مضاد فیه ان حال مطلوب است و در حال
 مضاد به لایم هر و عده سده و سنی حصول در حال لغت را که
 سنی اس ستم کالی بود و مقام بران حال در دنی که بود بحال
 بعد از ان مطلوب است انقصان و ما سنی موجب کس در حساب
 ال ال اس ستم المعنی و سال انمو در حصول اس ستم ر کس کرد
 و کس ستم ر کس ستم ر کس در ال ال اس حصول اس ستم کس کرده
 اس ستم ستم ستم ستم و عده و هر کس موجب معنی ستم
 اول در ستم کس کس و کس ارا ان خانه ساسد با کس ستم و اس ستم
 و ما در هر کس ستم اسرادر کس ستم انقصه فصل اول در انان فصل
 در ستم فصل ستم در کس فصل چهارم در ستم فصل ستم در انان
 فصل ستم در احوال ستم دوم در ارا ال کس
 و قطع موانع اسرادر سلوک و اس ستم ستم ستم فصل
 فصل اول در نوبه فصل دوم در رید فصل ستم در رید فصل ستم
 در رید فصل ستم در ستم فصل ستم در رید فصل ستم
 در ستم و سلوک در طلب کمال او احوال ساکن ستم ستم فصل
 فصل اول در رید فصل دوم در رید فصل ستم در رید فصل
 چهارم در رید فصل ستم در ستم در ستم رید در رید
 احوال که چهار سلوک عبادت ستم تا انکه سلوک انقصه ستم فصل
 اول در ارا در فصل دوم در ستم فصل ستم در رید فصل ستم در رید
 فصل ستم در رید فصل ستم در ستم در ستم در رید فصل ستم
 که ارا اهل و حصول ستم کس در ستم ستم فصل اول در رید فصل

در ستم ستم ستم

فصل دوم در رها فصل سوم در رسم فصل چهارم در توحید فصل
پنجم در احادیث فصل ششم در وحدت مائیکسم در فضا و درین مقام
بعد بود مائیک اول در مدها و کت و ایخه از اجاره
ساخته مائیکه بود و ان سنی فصل است فصل اول در ایمان
قال الله تعالی الذین آمنوا ولم یلغسوا ایمانهم بظلم او کفر لم یکن
و هم همده و غیر بعد انکائی که ایمان آوردند و سائیکه ایمان
خود را بظلم است بر است امر و اب راه راست مائیکه است
و از اراطیم الحاکم است که قوله بعد ان اکثر لظلم عظیم یعنی بدتر
که اکثر ظلم عظیم ایمان در لغت تصدیق است یعنی باورد پس
و در عرف اهل کتب تصدیق است خاص و ان تصدیق بود که
علم قطعی حاصل است که گمانست سوء علیه السلام آمده است معوض
سوء علیه است که از معوض کردگار و از عالم حی مدرک
مجمع تصدیق است که معجزه او ساده است و ان محمد مصطفی
ص و ساده و احکام و ان سنی حلال و حرام بر وجهی که
حمد است بر ان اهل مائیکه است در موده سنی ایمان حمل بر ان
امور است و اسعد قابل زیاده و نقصان است و اگر کفر است
مائیکه ایمان است و اگر زیاده است ان کمال ایمان بود و معارف ایمان
و سنا و در پس ان مائیکه که کجاست و بعضی فکر دینی مائیکه
نداند و نکند و نکند و ایخه از ان احراز موده مائیکه احراز کند
و ان جمله را به حمل صالح فرموده اند در میه مواضع مثل ما بها
الذین آمنوا و عملوا الصالحات و سائیکه ایمان

علی حسینی با سر و عاقل بر باران و انصاف و آرام و اندیشه که در میان او و او در میان او

[illegible]

الط
و

الحمد لله

ممکن باشد و حصول این تعالی باشد و مانند کسی حاصل
 است این تعالی فصل ۲ در معانی قال الله تعالی الله
 الذی انزلنا القرآن فی الحکوه الذی ساوی فی الاوقاف سائر الناس
 که با ما ایمان معارف بود ظاهراً معنی که طلب کمال هر طایفه
 میسر نکرد چه هر کس که در معنی حوسلی میسر نرساند طایفه کمال
 سواد بود و ایمان و سائر اهل ان عباد رسالت حصول در میان
 کمال و کمالی است و این هم ساسد طلب کمال صورت بسیار
 و هم طلب کمال و ساسد هم با حاصل بود و سوسک ممکن باشد
 و صاحب غم می ساسد کالذی استیوای السیاطین الارضی
 باشد بل محرز خود هم ساسد حد یا سوسک بود و سوسک
 ارو واقع بود و اگر کسی که اصطاتی و سوسک حاصل باشد که
 ابرافانده و عزم ساسد و عتبات ساسد سوسک ساسد کفایت
 معنی حوسلی و وجدان لب اصحاب و ملکه سوسک ان
 جانب ناظر را سوسک و معنی که روال سوسک و ساسد علی صدور
 اعم صایح از صاحب ان ساسد هم و ضروری است فصل ۳
 در معنی قال الله سائر الناس تعالی ان صلونی و سکی و محاسن و
 معانی الله در العالی است را یعنی قصد سوسک و قصد و سوسک
 است معانی هم و عمل چه اول باید اند که کار کردنی و او است
 کردن ان کار را روی حاصل و ساسد کند ان کار را روی حاصل
 شود و معنی سوسک و سوسک و سوسک و سوسک و سوسک و سوسک

که قصد معصی میسر باشد و هم قصد حصول کمال باشد
 از کمال مطلق میسر باشد که سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک
 کمال مطلق حوسلی ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک
 حوسلی ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک
 یعنی به کالی می ساسد و کالی از ما نوسک ساسد سوسک ساسد
 و سوسک سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد
 او از او سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد
 است معنی سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد
 حوسلی قال الله تعالی لا حشر فی کفر کفرهم الامم بعد من
 او مودود و اصلح من الناس و هم یفعلون ذلک انباء امر صارا الله
 سوف یوسفه او اعظم صدف الله العلی العظم
 فصل ۴ در صدق قال الله تعالی انما الله الذی انزلنا
 القرآن الذی لو انما مع الصادقین صدق در لغت را سوسک
 و ساسد سوسک و عزم ساسد و در معنی صومع مراد از صدق را سوسک
 هم در کفایت هم در کردن و هم در معنی هم در وفای ریان
 ساسد و عزم سوسک و هم در معنی حالها که او را سوسک و صدق
 کسی بود که اس سوسک او را ملکه ساسد و الله جل و احد ساسد در هر
 از سوسک ساسد یعنی سوسک و علی الله که هر کس سوسک
 حواسن او سوسک ساسد بود و در حال صدق و اما عابد و
 الله علیه در میان ان ساسد سوسک ساسد سوسک ساسد سوسک

و سهیلان در یک کسک آورده اند و لکنک مع الدین نعم الله
 علیهم السلام الصدوق و الهیاء و سحران سرکان ماسد ارازم
 و ادریس تصدیق مصف کرده اند که آن صدقها سنا و دیگر ارا
 کعبه و جعلنا لهم لسان صدوق علیا و حیدر ادراس سر و دیگر
 رای ماسد قصد وصول از کسی که بر طریق سقیم سلوک کنده اند
 و ادریس ماسد قصد در امانه فال الله بعد و استوالا درکم
 و اسمو الاله نامه با حدیثی کس و بر و افعال کردن ماسد و ان
 سهیلان بود یک ساطع که بعد مینوخته کجایک بعد ماسد و در
 افکار و عوام طلبی به او کند و جاء بعد مصف و مکره اول که در مجموع
 او فایز گرا و او در کتب او و کت که حکم از سر دیگر ماسد ماسد
 کند و ماسد کرامت است و سوم با عوام طلبی که بعد طاعت
 و عمل و مبرور است و به مولا طاعت ماسد صلوات الله
 و نوافل و قوت و عوام سرکان دین ماسد صدق و احسان با
 خلق حدیثی در ماسد کجایک با عوام با ان و بار در پس
 موجبات صبر از انان و زحمی کجا بد پس در معاملات که
 خود و اهل خود بدان و به جمله ابرام احکام سرع تقریبا الی الله و
 طلبا لمصانه عودن فال و ارفق الحکم للنفوس غیر تصدیق
 ما یوعدون کل الاواب جعظ من حی الرضی بالقیض و خاف
 مست اذ حلو الاسلام دکن لوم اکلود ابرام ماسد اول و مهاد
 لدینا ماسد قصد در افعال ماسد فال الله ماسد و ابرام
 الا بعد و الله ماسد ماسد لک الدین اخلاص پیر کردن ماسد

و انصاف

نهی پاک کردن حی از هر چه او باسد و با او در می باشد و با کجا
 با خلاص ان می باشد که در ای کوبه و کند طلبی به با حدیثی با عوام
 و صالح سوئی و کند و میخ و میخ دیگر در میان به اوقی مان می کند
 الا بعد الدین ماسد و معانی اخلاص ان بود که میخ و میخ مان ماسد
 در آینه در مثل حجاب ماسد نام یک ماسد طبع نوا افره ماسد حجاب
 رسکاری ارعدا و روح و ان ماسد ماسد ماسد و سر و نوع
 بود و ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 و طالب کمال را سر که ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 به طلوع علی صفا و لاله که بعد در به احد و حمد ماسد ماسد
 سلوک و ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 طهر ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 عوامی و قطع ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 فصل اول در توبه فال الله تعالی و توبه الی الله تحتها اهل المؤمنون
 لعنکم الله ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 حد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 کرد و ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 کردن ان را ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 فعلی که کردن و ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 ماسد و ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد
 و افعال ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد ماسد

دو حور بود یکی که کما هر که در حال مسافران گناه باشد و نه ملائکه
 تعالی دوم این که داند کسی که آن گناه یا و معصی بود و ملائکه
 تعالی که راجع ما انکس بوده باشد و اما یکی نفسی و اما یکی
 محصل باشد و دو حور باشد یکی عزم خود کردن هر آنکه ما آن
 گناه معاودت کند و اگر عمل او را کند یا سوزید به صاحب
 و نه صاحب را راضی شود مگر آنکه دیگر مثل آن گناه کند و دوم عزم بر
 صواب در آن باب و باشد که عازم بر خود اعمی باشد و توبه
 مدتی یا کفایتی یا توبه دیگر از موافق عود ما آن گناه آن عزم را بر خود
 ناست کرد و مادام که عزم در ناست و در عود و عود در محال
 امکانی باشد آن صواب حاصل نباشد و باشد که بدن خود را ببرد
 خداوند تعالی کند و از این میان و ما را در آن جماعت داخل شود
 که الناس الدنیه و الدنیه است این جمله بر الطوبه عامه است از معاصی
 و در حق این جماعت موده است یا الله الدنیه و انوار الی الله توبه
 بصورتی که انکم عنکم سائکم و نه موده است انما
 التوبه علی الله الدنیه و الدنیه السوء و الجاهل و السوء و من
 فاولک سور الله علیه اما توبه خاص که از هر که ولی باشد
 ان را بجهت که مادر کرده است معلوم شود و قدس باب موده است
 که بعد از التوبه النبی و الاما من الاله الصالح الدنیه اسعوه
 ساعه العبره و اما توبه احسن از دو حور بود یکی از التوبه
 بعد از معصیه و مابین یک کفایت انداختن الاله الصالحان و دوم

ارغود

ارغود مادام که از آن مرتبه می گزیده باشد ما التوبه بر او
 بر و صبر صابا و اقامت بر او نه باشد و خود بعضی اقامت بر او نه
 از او نه بر او نه باشد که در این جمله آن گناه یا سوزید و مابین
 کفایت حدیث است از رسالت المعصی و است از الی گناه توبه
 و جمعاً و هر که از او نه باشد بر او نه باشد که در بعضی از عباد
 تعالی یا کفایت بر او نه باشد تا و احسن بر او نه باشد ان الله
 التوبه و من یحک المظفر فی قصه در برده قال الله تعالی ولا
 عند عینک الا ما معناه اروا فاصبرم ربه و الله الدنیه و الدنیه
 فیه و رقی رقی آتی ربه صد رقی باشد و رها کی باشد که از او نه
 او را ای بعضی ساد دارد و مابین و مابین و مابین و مابین
 و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین
 مظلوم که در آن روح را نواند و در عود و در عود و در عود
 و در عود و در عود و در عود و در عود و در عود و در عود
 صفات و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین
 مابین و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین
 صفتی از جمله آنکه بر عود و مابین و مابین و مابین و مابین
 داند و او را مابین و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین
 مابین و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین
 بعضی از مابین و مابین و مابین و مابین و مابین و مابین
 عزمی در وی که سود و در حکایت است که بعضی می گویند

اران

رأبدم

بر طلب کمال و ستودن ملکه کرد اسد علی بن ابی طالب برای خدا
 باشد قبول نصرت حق تعالی را تا آنکه کالی که او را ممکن باشد برسد الله
 و صفی در خاصه و مراغه فال الله تعالی بقدر و اما در
 انفسکم او کفوه خاصه که الله محاسبه با کسی حساب کردن
 باشد و مراغه کی نگاهداری و در بعضی موارد از حق است
 که طاعت و معاصی را با خود حساب کند تا که امیر بر هر طاعت
 بیشتر باشد یا قدر فضل طاعت را و بر معاصی یا عیبها باشد که
 حدای تعالی در حق او کرده است حدیث اول و خود او و حدیث
 حکمها در او معنی اعصای او که علی بن ابی طالب حدیث کثرت در حق
 آن قدر که هم اسان مانده است حدیث تا آنکه از حق در حق
 قطره هم نکرده اند و حدیث تا آنکه در حق توانی و حیوانی که در
 موجود است کرده است حدیث فانی معنی را او که مدبر علوم و
 معقول است بداح و مدبر محسوسات و مدبر توانی و اعضا
 سال آنجا کرده است و در هر که از اسد افطرت بعد کرده است
 بر او راوار علوت و سلفی است حدیث که اسد است از فضل طاعت
 او بر معاصی یا این عیبها مذکوره و دیگر عیبها که بر توان کرد
 ضایع نموده و در حال و ان بعد و الله الله لا یحسبنا سوار
 کند بر عصمت خود در همه احوال و اقصی و اما اگر طاعت و معصیت
 او مساوی است بدانکه با دای این عیبها هیچ سدی فایده نکرده است
 عصمت خویش را چه تر باشد و اگر معاصی را چه باشد خود و
 هم و بلکه این هر که طالب کمال است حساب خود کرده باشد او را

طاعت در وجود ساند و خوشی یا آنکه طاعت کند معصیت داند و این
 همه در مورد اند که خاصه و انفسکم قبل از حساب و الا اگر حساب
 خود کند و در معصیت نماید یا نیکو کند و ان کمال معصیت
 خود را انصافها و کفایتها حساب کند در عدل و در حسن
 عظیم افسد و صید لا یجد منها عدل و لا یقبل منها عاقل
 اعادنا الله من ذلك اما و الله انب که عیب باطن و ظاهر
 خود را نگاه میدارد و از روی حق در وجود ساند که حسابی را که
 کرده باشد باطل کرد اند یعنی ملاحظه احوال خود را اما مسکنه باشد
 معصیتی اقدام نماید در اسکارا و در میان و سلی او را از
 سلوک راه حق نماند و نه نوبی نه ضعف و ان معنی معصیت
 میدارد که و اعلموا ان الله یعلم ما فی انفسکم فاحذروه ما انکاه
 که غریبه و حصول غلط است و الله موفی بعهده است
 لطف حکم قصص علی در حق تعالی ان اگر کرم الله
 انفسکم یعلم انفسکم از معصیت از حق حدای هر چه و در حق او
 معنی که شمار که طالب صحت است از سوا و ان در حق او معصیت
 ماند که در ماعلی و در میان ساری معنی اند تا معصای او
 که طالب کمال باشد از هر چه معاصی که او بود مانع از حصول
 کمال باشد علی از سر و سلوک در طریق طلب کمال بر همه باشد که در
 انکه معصیت و حصول باشد یا معاوان در سلوک معصیت است و معصیت
 باشد و معصیت است که در حق او بر همه باشد که در
 معصیت که در هر یک خود و دیگر خدای او معاصی و معصیت

و این معصیت از هر معصیتی است که در حق او باشد

محبت یا بود و عمو محبت بود و باشد که طالع و مطلق محبت باشد
 و باعتبار معانی و محبت این اعتبار را بر این بود که محبت بود پس او با
 محبت و عمو ای که باشد و محبتی که باشد که محبتی باشد با کسی و
 محبتی در همه کائنات موجود باشد در ملک محبتی که او بود
 در بعضی که طالع محبت طبعی که محبت طبعی در هر کورس محبت
 دیگر احوال طبعی از وضع و مقدار و فعل و انفعال در کتاب خداست
 معطای طبعی می او در کتاب آمده بر این که در کتاب است که در طبع
 عمو و اعتبار و محبت نیز و حفظ نوع می که باشد و در حیوانات آمده
 بر این که در کتاب است که در کتاب است که در کتاب است که در کتاب
 بر در بر و ابتداء نوع و اما محبتی که طبعی نوع باشد و نسبت آن یکی از
 سه چیز باشد اول لذت و لذت جسمانی باشد با غیر جسمانی و جسمانی و جسمی
 باشد با حقیقی دوم منفعت و این با محبتی که در کتاب است که
 نوع با بعضی باشد با حقیقی که منفعت آن بالذات است سوم محبت
 خود و این عام نوعی که میان دو کس که هم طبع باشد و هم خلق باشد
 و با حلق و تمام افعال دیگر که مستقیم شوند و با خاص بود میان
 اهل حق باشد محبت طالع کامل مطلق را و باشد که محبت است
 از این سه مورد که کتاب را طبعی و محبت مستقیم بود به صاحب
 عارفان با آنکه لذت و منفعت و غیره از کامل مطلق از عمو و ما و مستقیم
 را از محبت کامل مطلق حاصل اند عمو لغت بر این که محبت ها و معنی
 و الدن منو است حیوانی که از روی کرد و اهل دین گفته اند که
 رجا و محبت و سوئی از این اساطیر و نیکو و رجا و سلم جمله از لوازم محبت

محبت
 محبت

چه محبت یا تصور محبت انصاف را کند و با تصور محبت انصاف حس کند
 و با عدم وصول انصاف سو و با تصور وصول انصاف این با و است
 انصاف اساطیر و با ثقت بعنا و ثقت انصاف و کل و با محبت
 است که از محبت در سود انصاف رجا و با تصور تصور و عمو و کل انصاف
 و در انصاف سلم و بر محبت محبت حقیقی حقیقی با سلم دارد که انصاف که
 حاکم مطلق محبت را اند و محکوم مطلق خود را و عمو حقیقی حقیقی
 با خدا دارد که عمو و سلم و عمو خود را کل ما سوی الله سر در کل این
 در کتاب است که در کتاب است که در کتاب است که در کتاب است که
 الا که محبت فصل در معرفه قال الله تعالی بعد الله انه لا اله الا الله
 و اولو العلم فاما انما العطف مع رفیع صاحب است و احادیث را در معرفه سلم
 در کتاب است که در کتاب است که در کتاب است که در کتاب است که
 صاحب است که در کتاب است که در کتاب است که در کتاب است که
 و عمو محبت محبت که سلم و انوار در الحادی او باشد ظاهر کرد
 و خدا که از او در معرفه بعضی از او باشد و در حلقه خود در صد طبع
 او باشد و این موجود را می خوانند و در معرفه و ثقت را که با این میان
 باشد مطلق حواس و محبت که یکی بر کان بعد از کرده باشد در کتاب
 و عمو بر محبت بعضی که عمو با ان این حواس باشد که سلم که از
 این و با سلم است و در سلم که در و در حلقه می اندر می حکم عمو خودی
 که در و در او در معرفه که با می میان به اهل نظر باشد که در میان
 فاطمه را سلم که صانعی است یا در رجا و خود او دلیل بر این است
 و با لا انتر که سلم که در رجا و سلم حکم محاور است را سلم که

و ان مسعود و در معرفت که این باشد مومنان بعد از آن
صانع را خداست و راء حق و الاء الهی است که باسد که امتا الس
مناجس را باسد باسد و طبع و انصاف و غلظت این جماعت علی کسبی
باسد که در معرفت نیست و در ساقه باسد و ان مسعود و با الی آخر
اهل ان سید و با الی آخر که باسد که ان سید و با الی آخر
احتمالی این سید موجود است و ان جماعت در معرفت با الی آخر
نفسیه و ان ان اعار و معبود و معنی این باسد و کس
که در راسد و کس باسد با الی آخر که باسد و کس باسد و
اسرار اهل نفس خواست و در کتب بعد از این آورده شود و ان حاشی
باسد که معرفت این را باسد و کس باسد و ان سید و با الی آخر
و ان سید و ان سید و با الی آخر که باسد و کس باسد و
سود باسد کس که باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
نقا و با الی آخر که باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
و من اونی خط معتمد سال باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
عز و ان سید و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
مولود و ان سید و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
نفسیه و ان سید و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
خدا که کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
که در راسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
عنا که کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و

اصناف باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
محو کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
و صول و با الی آخر و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
که باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
الامور و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
فلو بهم بدر الله الاله و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
حواس اهل نفس و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
اهل کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
منان سید و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
و ان کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
ان کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
حالها که کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
در کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
کار باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
که اروضه در کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
دانا که کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
بعد کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و
بالع افره و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و کس باسد و

گند در حال که سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
او سده اگر که سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
اندرون و سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
نوا سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
خواهد بود و سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
و ما و سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
ای که سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
الی سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
نود که سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
که سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
حرما سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
قدرت و سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
کسری سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
و قدرت و سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
امور سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
که قدرت و سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
سویط اوکانی که سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
و سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
را اگر سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
در حال سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده
و این کلمه را که سده خود که اول بحر اورا در وجود او در وجود او در حال که سده

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَهُوَ سَعْدُ
 أَحْمَدُ سَدِّ فَا نَصِ الْأَوَارِ وَفَاحِ الْأَنْصَارِ وَكَاسِفِ الْأَسْرَارِ وَرَافِعِ الْأَرْوَاحِ
 وَالصَّلَوةِ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَالصَّلَاةُ وَالصَّلَاةُ وَالصَّلَاةُ وَالصَّلَاةُ وَالصَّلَاةُ وَالصَّلَاةُ
 وَبَدْرِ الْهَارِ وَفَاحِ الْكُفَّارِ وَفَاحِ الْهَارِ وَفَاحِ الْهَارِ وَفَاحِ الْهَارِ وَفَاحِ الْهَارِ
 أَمَّا بَعْدُ فَعَسَى أَنْ يَأْتِيَهُمُ الْيَوْمُ الْأَلَمُ وَالنَّارُ الرَّاحِمَةُ فَتُخَذِّلُهُمُ اللَّهُ
 لَطْلُ السَّعَادَةِ الْكَبِيرَةِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ لِلْعَرِيقِ لِلْمَدْرَةِ الْعُلَى وَكُلِّ
 سُورَةٍ كَهْفَةٍ بِصَرْفِكَ عَلَى مَا سَوَّرَ مِنْ رُكْبَانِ الْكَلْبِ الْأَوَّلِ وَالْأَوَّلِ
 الْأَلَمِ مَعْرُوفَةٍ سَاوِلًا بِأَشْرَافِ الْأَنْبِيَاءِ الْمُنْتَلَوَةِ وَالْأَخْبَارِ الْمَوْجِدَةِ
 مِنْ مَوْلَانِ اللَّهِ نَوَافِلِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ الْأَتَمِّ تَشْدِيدُ كَلِّ الْمَكُونِ وَالْأَرْوَاحِ
 وَالْمَصْنُوعِ وَالْهَوَى وَالرَّبِّ مَعَ فَوَائِدِ اللَّهِ سَعْدِ الْمَوْجِدِ وَالْأَوَّلِ
 وَطَلَبِ دَائِرَةِ الْوَعْدِ وَالْوَاقِعِ كَمَا أَرَادَ مَا نَصَرَ وَلَقَدْ رَاقَبْتُ
 سَوَاكُمُ أَوْ بَعِي صَبِيحًا تَحْقِيقَ الْعَالَمِ أَعْلَى وَرَعْتُ يَا مَعْشَرَ الْأَلَمِ
 نَفْحَ الْأَرْوَاحِ مِنْ نَسْلِ كُلِّ سِرْكَ نَفْسِي لِكُلِّ حِفْصَةٍ تَعْرِضُ وَتَحْيِي طَلَبِ
 صَدْرِ الْأَحْوَادِ سُورَةَ الْأَسْرَارِ وَلَقَدْ عَلِمْتُ بِعَصْرِ الْهَارِ فِي أَسْرِ الرُّبُوبِ
 كَوْنِي فِي سَعْدِ الْأَوَّلِ وَالْآخِرِ مِنْ أَمْرِ الْعِلْمِ كَيْفَ الْكَلْبِ لَا يَعْلَمُ إِلَّا الْعُلَمَاءُ
 بِاللَّهِ قَادِرًا لِقَوَائِمِهِ لَمْ يَكُنْ لَهُ الْأَوَّلُ الْعَرَفَةُ بِاللَّهِ وَمَا هِيَ إِلَّا الْأَعْرَافُ وَجِبْ
 حَقِّ الْأَسْرَارِ عَلَى حَقِّ الْأَسْرَارِ كَلِّ رَاكِبِ فِي الصِّدْقِ وَالنُّورِ مُنْزِلَةِ الْكَلْبِ
 عَطْلًا لِنَعْرِيقِ الْوَعْدِ وَالْوَاقِعِ عَطْلًا لِنَعْرِيقِ الْأَسْرَارِ وَالْوَاقِعِ وَالْوَاقِعِ
 وَالرَّحْمَةِ لِلْحَقَائِقِ وَدَقَائِقِ الْكَلْبِ وَتَلَفِ الْعِلْمِ عَلَيْهِ مَا قُلْتُ مَسْقِي
 سِتْرِ الْعِلْمِ عَلَيْهِ فَرَجَ الْكَلْبِ أَعْلَى الْأَضَاعَةِ مِنْ مَعَ الْجَحْشِ فَعَلِمْتُ
 فَانْفَعْ مَا سَارَ مَحْضُهُ وَلَوْ كَمَا مَوْجِدُهُ فَإِنَّ كَلْبِي لَقَوْلُهُ سَعْدُ سَعْدُ

دو

۱۴۲۷

الأعتراف

22

2

اصولك شرح فصول السبع الال في فلسفه نور الله وصوره
ومباح الصور عند الله تعالى اذا كانت ثابتة واما التي تتغير في
فصولها فالفصل الاول في ان النور في نفسه واحد ومع ان اسم النور واحد
مما يحصل له حصوله ومعانه ما في نفسه من صور النور موضع الاول في الحوادث
ثم ما لوصف الله عند خاص ثم ما لوصف الله عند خاص ثم ما لوصف الله عند
درجات الانوار المذكورة في الحوادث خاص خاص خاص خاص خاص خاص
درجاتها في نفسه من صور الانوار الالهية عند رتب خاص خاص خاص خاص
اكثر كسفي وحده لا يمكن له ان يكون له في الوجود والعيان والنور في الظهور
والظهور اما ان ينظر في الشيء في نفسه فيكون له في الوجود والعيان
وما طابا ما لا يصادف في ظهوره فلا ادراك له في الوجود والعيان
عند الغوام الخفية منها في الصور والاشياء ما لا يصادف في الوجود
او من منها ما لا يظهر في نفسه في الوجود في الوجود في الوجود
منه في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود
ادراكه في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود
والرأى في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود
منه في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود
ووقع في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود
على نفسه في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود
عبارته عما في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود
في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود
موقوف على وجود النور وعلى وجود العنصر في الوجود في الوجود

سائنس

2
الاوركا

۱۳۳۳

وصفها بطولها وقوتها وصورها وصفها بغيرها والعقل في ظاهرها
 وباطنها وصفها بوارواحها وبسبب سببها وعلتها و
 عاينها وحكمها واهتمام خلق كيف خلق في خلقهم ومعهم
 جمع وركب على انهم في الوجود في اماكن كثيرة مخلوقة
 لا مساحات في بطونهم فيها الا في انحاءها اولى انحاء
 العين سم بعض الموجودات في بعض جموع المعقولات وعن
 كبر المحسوسات لا يدرك الاصوات والروائح والظهور والحرارة
 والبرودة والعوالم المدركة في هذه النعم والذوق بل
 الصفات الباطنة لبعضها كالقوة والسرور والغم والحزن والام
 والفرح والعين والحق والهوى والعدو والاباء والعلم وال
 غير ذلك من موجودات الحس لا تعد في وصفها في محض الحس
 لا سمحها في هذه عالم الاولين والاسكان وفيما احصى الموجودات
 فان الاصنام في اصلها احصى في الموجودات والاسكان والاولاد
 من احصى اصنامها والموجودات كلها في مجال العقل ادرك هذه
 الموجودات العددية ما وما لم تعد ما وما لا تدرك في
 جمعها وحكم عليها حكمي بغيرها اعدادا فالاربع في الناطقة عنده
 ظاهر والمعاني الخمسة عنده جليلة في عين العين الظاهر بها
 ومحاربه في احكامهم النور كلاله نوريا لا يصافي في اعرفه
 طلبة الاصابه التي لم يحسوس في حواسه في كل ما يحس في
 وصرح في الالوان والاسكان في هذه الاحكام في بعض
 ما في بعضه ربه النافذ وحكم النافذ واكثر من احس حواس

وله في الناطقة حواس واهتمام حواس واهتمام حواس واهتمام حواس
 واهتمام حواس واهتمام حواس واهتمام حواس واهتمام حواس
 سمحها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 وقد ذكر في كتابها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 سمحها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 الالوان في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 ان يكون منها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 احصاها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 وصرح في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 الاعداد ولا يهاهنا لها بل يدرك بعضها الانساق والتمسك و
 في الاعداد ولا يهاهنا لها بل يدرك بعضها الانساق والتمسك و
 الاعداد ولا يهاهنا لها بل يدرك بعضها الانساق والتمسك و
 بالشيء وعلمه يعلم بالشيء في حواسها في حواسها في حواسها
 بها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 محسوس والكواكب في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 العقل يدرك في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 العين في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 معداره والعقل يدرك في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 والظلمة في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها
 لم يدرك في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها في حواسها

الاف
قال

الوهم
العقل
الموارد

مصره عنه فان لم ينز العقل قد يعلو في نظره فاسلم
ان فيه حالات واما واعتمادات بطون احكامها فاسلم
العقل والعقل منسوق اليها ودرجاتها مع ما فيها من اعتبار
العقل وكنها في النظر فاما العقل اذا عجز عاوه والجمال لم
مصور ان يعلو بل راي الكساعيا ما في علمه في كبره غير عظم
واما كبره في هذه القوانع بعد الموت عند ذلك تنكط
العطا ويحلى الاسرار ويصادف كل احد ما قدم من حرج او
شتر مخفر الدنياه وكنها بالانوار صيغره ولا كبره الا ان يحد
وعند ذلك يعال له فكيف عاك عطاك فيصير السوء حيد
واما العطا عطا الحال والوهم وعمرها وعنده يقول المورور
ما ونام واعتماداته العائده وحالاته الناطقه رسا
البرها وسعدا فاحسنا عمل صالحا الا قد عرفت بهذا
ان العن اولى باسم النور النور المعروف ثم عرفت العقل او
باسم النور العن بل سبها من التفاوت في علمه ان يقال
انه اولى بل كونه المحسوس لا في دونه دقيقه اعلم ان العقول
وان كانت مضمرة فكلها انصرفت كلها عنده على واره حده
بل بعضها كمن عنده كما بها خاصه كالعلوم الضرورية مثل علم
الشيء الواحد لا يكون قدما وما دبر ولا يكون موجودا ومقدوما
ان القول الواحد لا يكون صديقا وكذا وان الحكم الواحد ان يحد
لشيء كونه مطلقا وان الاصل اذا كان موجودا كان لا يحد
واحد الوجود فاداوحد السواد بعد ووجد النور واداوحد

الان

الان بعد ووجد النور واما عاك فلا يلزم في العقل ادلا
يلزم من وجود النور وجود السواد ولا يلزم وجود النور وجود
الان لا يلزم ذلك من قصايا الضرورية في الواحساب و
الحسابات والمجالات في مقابلا لا يقاير العقل في كل
حال اذا عجز عن علمه بل كبحر صلا ان ينز اعطاه ويتو
رياده ويثبت علمه بالنسبة كالنظريات واما يثبتها كلام الحكم
بعد اسرار نور الحكم فيصير العقل مبصر اما العقل بعد له كونه
مبصر اما القوة واعظم حكمه كلام الله بعد ومحمد كلامه بعد
القران خاصه فكيف من له اناب القران عند عمن
العقل من له نور الرحمن عند العن الطاهر اذ بهم الانوار
فما كبري لشمس القران نور كاسم نور المحسوس والشمس القران
نور المحسوس في حال العقل نور العن وهذا هو معنى قوله
يعالي امنوا بالله ورسوله والنور الذي ارسلنا و قوله تعالى
قد جاءكم نصرتان من ربكم واولنا اليكم نور امينا كحل
لهذه الاقضية فقد فهمت من مدان العن عسان طاهر
وناظرة الطاهر من عالم المحسوس الهاده والناظرة من عالم
وموعام الملكوت لكل عمن العن محسوس نور وعنده
يصير كامل الانوار احدها طاهره والاخر ناظرة والطاهر
محسوس الهاده والشمس المحسوس والناظرة محسوس
الملكوت وموال العن وكسب الله المبره ودها الملك
لك هذه الاسرار الملك واما ما قد رغبه كذا اول النور

تعد حروما

الملوك وفي هذا العالم عجائب لا تصاد بها عالم
 الهادة وفيه من العلم وقدره العصور في حصص
 عالم الهادة وفيه بعد حروم وعجائبه الالهة على
 اصل الهمة اذ التهمة لم تبت ما حجة الطران في هذا العالم
 ولذلك قال تعالى اولئك كالانعام بل هم اضل و اعلم
 لعالم الهادة بالاصابة لا عالم الملوك كالعلم بالاصا
 بالالب وكالصوره بالاصابة للمعرفة وكالعلم بالاصا
 بالرفع وكالعلم بالاصابة للنور وكالعلم بالاصا
 العلو فلهذا يسمى عالم الملوك وعالم العلو وعالم الارض
 وعالم النور وفي معانيه السلي والحسنى والظلماني ولا
 يظن ان المعنى بالعالم العلو السموات والارض والارض
 حتى عالم الهادة والحسنى وبسرك في ادراكه الهام واما
 العبد فلا يقع له باب الملوك ولا يصير ملكا الا بغير
 في حقه الارض غير الارض والسموات فيصير كل واحد في الحسنى
 واحمال ارضه ومن حمله السموات وكل الاربع غير الحسنى
 وهذا هو المعراج الاول لكل سالك سبيله الى ربهم
 الربوبية فالابن مردود الى اصله فليس ومنه سر في
 الى عالم الاعيان واما الملائكة فانهم من جنس عالم الملوك عاكفون
 في حصره القدس ومنها شرف في العالم الاعلى ولذلك قال
 صل الله عليه وآله ولم ان الله تعالى خلق اكل في طي
 ثم افاض عليهم من نوره وقال ان الله ملائكة ثم اعلم ما علم

العباد

العباد منهم والانس اذ ابلغ معارفهم المستع الاصحى انورا
 منه لا اسفل وبطو امه فوق الى كبح اطلعوا انسا
 على بلوت العباد واسر فوا على علوم العبد اذ مر كما
 في عالم الملوك كان عبد الله تعالى وعلمه مقام العبد
 لا يعلمها الا ما هو في حبه من اسباب الموجودات في
 عالم الهادة اذ عالم الهادة امر امار ذلك العالم
 حتى منه حوى الظل بالاصابة الى الحسنى ومحوى النور بالاصا
 الى الحسنى والمحب بالاصابة الى الحسنى ومعه مقام
 الحسنى لا يوجد الامر الهام ولذلك كان عالم
 الهادة من العالم الملوك كاساني في بيان المصباح
 والمكوه والسجدة لا الحسنى لا كل حوى موازاة السجدة
 ومجاكاته بوعاد الحيا كالب على قرب او بعد وهذا الامر
 له غور عيسى ثم اطلع على كنه حقيقته انك فيه حقا في
 امه القرآن على سره في حقه في حقه في حقه
 النور فيقول ان كان ما نصره وعنه فهو اولي باسم
 النور فان كان من حمله ما نصره وعنه انصاف انه نصره
 وعنه بوشة وعنه فهو اولي باسم النور من النور الذي
 لا نور غيره اصلا بل كحي بان اسم النور من اصامير القضاة
 النوار له غيره وهذه الحاصلة بوحدة كرمه القدر السوي
 اذ نقص نواظره انوار المعارف على اكلاني وهذا
 يعرف معنى لسمه الله تعالى محمد صلى الله عليه وآله وسلم

سراجا مسرا او الالسا كلام سرور وكذا العلى ولكن النفا
 منهم لا يحصى وقصه اذا كان اللان بالدر
 سفا منه انوار الانصار ليسى سراجا مسرا فالى
 نفس من السراج في نفس حديان بكى عنه بالنار
 وهذه السراج الارضه انما نفس في اصلها من انوار
 علويه والروح القدس النبوى كما درسه بعضى ولو لم يحس
 بار ولكن انما انصار نوراني نور اداسه النار وماوى ان
 كنهه نفس الارواح الالهيه العلويه التى وصفها على
 واس غناس عليها السلام فقال في الروح الارضيه
 المذكوره في قوله تعالى يوم تقوم الروح والملائكه صفا ان
 سبعين الف وجه وفي كل وجه سبعون الف ثم و
 كل ثم سبعون الف لان روح الله تعالى جمعها وهو
 لا در قول الملائكه كلام فصل يوم تقوم الروح والملائكه صفا
 في اذا اعترب من حجب نفس منها السراج الارضيه
 لم يكن له مثال الا النار وذلك لا يونس الام حاشا الطور
 وقصه الانوار السهاونه التى منها نفس
 الانوار الارضيه ان كان لها رتب كحجب نفس بعضها
 من بعض فالارب من المسج الاول اولى باسم النور لانه على
 ربه ومساك سريره في عالم الهاده له لا يترك الا ان
 يركب بعض نور الف مفسد من صوره الشمس واحلا
 في كوة تلي واقعا على مراتب منصوبه على حائط و

الارواح الارضيه
 من الارواح الالهيه

مسل

ومسك على حائط اخر في مقامها من مسقطها منها الى
 الارض كحجب الارض فاب تعلم ان ما على الارض
 من النور يانع لما على الحائط وما على الحائط يانع لما على المرآه
 وما على المرآه يانع لما على النار وما في النار يانع لما في الشمس
 او منها سرور النور على النار وهذه الانوار الاربعه حربه
 بعضها على واحده بعض وككل واحد منها مقام معلوم
 ودرجه خاصه لا سعادته وانما سلم انه قد انكشف الارواح
 النصار ان الانوار المكنونه انما وجدت على رتب كذا
 وان المقرب من الارواح الى النور الاقصى ولا سعادته ان يكون
 ربه اسفل فوق ربه حربه وان هم الارواح الاولى لفر
 ودرجه حربه الحقه الروحيه التي من مسج الانوار كلها وان هم
 الارواح وبنهار حجاب بعض على الاحصاء وانما العلوم
 كثيره ورتبه في مقامهم وصفوهم وانهم كما وصفوا به
 انهم اذ قالوا لو ما ميا الا مقام معلوم وانما الحق الصافي
 وانما الحق المحض وقصه اذا علم ان الانوار
 لها رتب فاسلم انه لا سلم للغير بها من رتب
 سري الى مسج الاول الذي هو النور لذاته وبداته ونسب
 بانيه النور من غيره وحيث انوار كلها على سرورها
 فانظر الان ان اسم النور احيى واولى بالمسج المسعر
 نوره من غيره او ما نسميها في ذاته المصور لكل ما سواه فاعند
 انه كفى عليك احيى فيه وانه يحق ان اسم النور احيى بالنور

الاقصى الاصل الذي لا نور فوقه ومنه تنزل النور الى غيره
 حقيقة **هـ** بل اقول ولا انا ان اسم النور على
 غير النور الاول محار محض اذ كل ما سواه اذا اعتد دانه
 فهو دانه وحيث دانه لا نور له بل نور الله مستعاره
 من غيره ولا توام للنور الله المستعاره بنفسه بل لغيره
 وسمه المستعار الى المستعار محار محض اذ يرى ان من
 استعار نور ما ليس به او مركبا وبركاه وركبه في وقت الذي
 اركبه المعبر على احد الذي ركنه له غني بالحقيقة او بالمخارو
 ان المعبر هو المعبر او المستعار كل اهل المستعار في
 نفسه كما كان وان المعبر هو المعبر الذي منه هو الاعا
 والاعطاء والله الاستعداد والاسراع واذا النور
 اكنى هو الذي سره اكنى والامر ومنه الانارة اولا
 والادامه بانها ولا سره لاحد معه في حقيقة هذا الاسم
 لا سره اكنى هذا الاسم لغيره لا يكون الا حجب
 سمته به وتفصيله عليه بنسبته بفضل المالك
 على عبده اذا اعطاه فالاسم سماه ما لها وفيها انفس
 للعباد هذه الحقيقة علم انه وما له لما على النعمان
 لا سره له فله اصل الله حقيقة **هـ**
 منها عرف ان النور يرجع الى الظهور والاطهار
 والاطهار اسم علم انه لا ظلمة اسد منكم العدم

والاني اكنى هذا الاسم الذي هو حجب سره

لان

لان الظلمة سمى ظلما لانه ينظر للاضمار اذ ليس بصير موجودا
 للبصر مع انه موجود في نفسه فانه ليس موجودا الا
 لغيره وللنفس كيف لا يحس ان يكون هو العاين
 في الظلمة وفي معاملة الوجود هو النور فان الشيء
 ما لم ينظر في دانه لا ينظر لغيره والوجود انما ينقسم
 الى ما ليس من دانه ومستعانا الى ما له من غيره وما له
 الوجود من غيره فوجوده مستعار لا توام له بنفسه
 بل اذا اعتد دانه من حيث دانه فهو عدم محض
 وانما هو وجود من حيث ليس له الى غيره وذلك
 الشيء ليس بوجود حقيقة كما عرف في مثال استعاره
 النور والعين فالوجود اكنى هو الله تعالى
 كما ان النور اكنى هو الله تعالى حقيقة **هـ**
 اكنى من من يمسك سره في العار فون من حجب
 الحجاب الى ارتفاع الحقيقة واستكمال المعارفهم
 ورواها هذه الغاية ان ليس في الوجود
 الا الله تعالى وان كل شيء ما لك الا وجهه لا ارس
 نصره كما في وقت من الاوقات بل هو ما لك
 اولا وانما لا تصور الا ذلك فان كل شيء سواه
 اذا اعتد دانه من حيث دانه فهو عدم محض
 واذا اعتد من الوجه سرها الوجود من اول

دقيقة

لما ان الجار اتحادا ولسان كعنه بوحده ووراهه اكلها بقا بقا اسرار
 بطول الخوض منها حاشا **لعل** شتى لم تعرف وجه اصا ووراه
 في السما والارض بل وجه كونه وانه نور السما والارض لا يبعث له كبح في ذلك
 عليك بعد ان عرف النور والاوراه وانه كل الاواراه النور الكلي لان النور
 عما كسبه الاسماع ما كسبه واعيا منه ما كسبه ولم ومنه ومنه
 نور اصا وسمعه بل في ذاته لانه لا يعرفه من ان هذا الى نصفه ^٢
 الاواراه بعد النور الاول في وجهه ووجه السما والارض في وجهه نور طبعي النور
 اعني المستوي البصر والنسبة اما البصر فانشأته في السما والكواكب والشمس
 وما نشأته في الارض السطح على كل ما في الارض حتى ظهر في الاواراه
 المحلقة خصوصا في السبع وعما كل حال في السما والارض والمعادن اصنافها في
 ولولا ان لم يكن للنور ظهور بل وجوده سائر ما ظهر في السما والارض من ذلك
 سما للالوان ولا يدرك ولا يمشي وادراكها الاوا سطحا واما الاواراه للعقل
 المعنوية فالعالم الشكوري بها وروحها الملكة والعالم الاسفل سحري بها وروحها
 اكنوه اكنوه بم الاسفل والنور الاشرف على ظهر نظام عالم السعدي
 بالنور الملكي ظهر نظام عالم العلوي ومولف بقوله مواضع الارض واما
 فيها وقال السعدي في الارض في كل وجهك خلف الارض في كل شاعر
 الارض حلقه فادع في مداع وان العالم بأسره سحر بالانوار الطاهرة
 النورية والناطقة العقلية من ذلك العقلية فانه بعضها بعضا
 النور السراج وان السراج هو النور السعدي في الارواح القدس النبوية
 من الارواح العلوية اقسام السراج السراج وان العلويات بعضها
 من البعض ان منها سراجا ومعانم سراجي حلقها في نور الانوار ومعدنها

منه
 الانوار الاولى
 الى كبح العقل

نظرة

الروح

ومسها

ومسها الاول وان كبحه ذلك مواضعه لاسرته وان سائر الانوار مسعارة
 واما الكسبي لونه فقط وان الكل لونه بل هو اكل بل لاهوته لعله الا بالحد فاد الانوار
 الالهية وسائر الانوار لانه لونه لاهوته لانه لونه لاهوته لانه لونه لاهوته
 واما لونه لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 والقائمة اعني وجهه العلوي فاما الانوار بل لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 عما لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 وان كبحه لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 الحكي بل في السحري في الوجود فسميته في طاهر السما كسبه في السما لاهوته لاهوته
 البند بوحده العوام ولما هو الا هو بوحده لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 وادخلها حاشا في الوجود فسميته في طاهر السما كسبه في السما لاهوته لاهوته
 ونسبته في ذلك في اذ لم يكن في الاصور البكره فانه يوع اصا وسع ما لم يكن
 وما لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 الاسراف علم بل في علو ومارا في ربيع في حال السيرة فاسما في العلوي وعلو
 الاعلى علو ولامع الوجه كره ولامع اسفا كره عروج فان كان في ربيع حاشا في ربيع
 لاسما في ربيع الاسراف في علو لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 اعلى وسميته في علو لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 اعلى الى السراج لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 اذ قال مده المسعري بالقداسة لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 اسعها لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته
 ونسبه لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته لاهوته

وموتى

مكة

سائر الانوار

والعاصم الساطع أي إذا لا غيرة والدلالة السارة بقوله من بعد في آخر
 فكذا هذا الموجود من السما والارض أحاسانه كالسمع والبصر من سائر قووه
 فوحي كذا في قوله في من سائر العقل والمنطق مع ما ذكرنا في قوله من سائر
 طين فاسم بعده سائر عرس الوحدانية ومنه يدبر الأمر بقضاء ما وانه
 نظر الباطن القاطن للقول بأن الله خلق آدم على صورته التي لم يخلق على الصورة
 ذلك لانه لم يخلق على الصورة التي هي في سائر المخلوقات بل هو في سائر
 وكما سمعته ونسبته ورسا فإذ الآن فنحن نعلم أن ما ذكرنا في قوله من بعد العقل
 أكبر من هذا العقل من سائر ما بعده لعلك يقول لا سمع الباطن الكلام منك
 بل يصح في قوله في قوله في ذلك الكلام أو لا سمع الباطن الكلام منك
 فإعلم أن ما سمع كونه نور السموات والارض تعرفه بالشمس والنور الظاهر البصر
 فإذ إن النور لا يسمع أصلا وحصره في صفة البهائم في سائر
 تميز الألوان ورمها طيف أنك سمع سائر الألوان غير ما كان يقول لك
 أن سمع الحمر غير الحمر والعداء غير العداء فإعلم أن النور لا يسمع
 وأنه يسمع مع الألوان فإعلم أن وجود النور مع البصر لا يسمع
 بغير البصر وهو البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر
 السراج ووجود الظل الذي هو البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر
 فإعلم أن ما سمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه
 الحادة لا يسمع من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 حده البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع

سواء

سمكة

وحصره

الألوان

الطير

أول كلف من كل شيء على كل شيء من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر
 فالأصاحح الحسنة من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 درجة العلم التي هي من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 أنه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 نظر وكذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 وكذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 فسمع مع الأسناد ما فإعلم أن الأسناد لا يسمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 لا يسمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 ما ظهر الأسناد وكذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه
 أو كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 أربع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 لا يسمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 لا يسمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 طوره وأصح عديم لا يسمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه
 فإعلم أن ما سمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 عن البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 فوحي كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 فوحي كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 مع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 في البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع
 لمع البصر من سائر قووه كذا سمع البصر من سائر قووه كذا سمع

للصورة الباطنة
 وهو مع كل شيء
 مظهره كل شيء

لما ظهر

فإعلم

السمع

[illegible]

15

سرمدی ۲۰۰۲

البرهان

المسألة 20

اسماء بعد

١٥٤

[illegible]

اولا ولعصم بعد

الخزوة 2

والاصداص الى الوادي
المفصل الاطراف الكونج

۱۰۰

العاصف ط

نمرابا

مخرج

وهذه احوال الدنيا كدما في عالم الشهادة بالاصناف على الاوار والصفحة الارض
 فانها في الاصناف حكمة كسيف صفي ورفي حتى صار لا ياتي نور المصباح بل
 عبادهم كخط على النطق بالارواح العاطلة والوحا العسوف فهو اوفى مثال
 واما الدالة وهو الروح العوا النيرة اذ ركن المعاد والسر بها الالهة ولا يحكي كلك
 وحسنة المصباح وقد غرر هذا في بيان معنى كمال الدنيا سر كبره
 واما الرابع وهو الروح العا في حصة تليق به اذ هو واحد من صفات
 بعسان ثم كل صفة حسنة في كمال الدنيا كبره العا في العظمة
 ثم بالاحد في الاصناف من صفاتها ثم تلك الصفات في صفات الدنيا
 فكذلك يصح بعضها بالصفات من صفاتها في كمال الدنيا كبره في كمال
 العا في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 مادته لصانع اوار المعاد و صفاتها و صفاتها في كمال الدنيا كبره في كمال
 النفاذ والربان في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 الراس كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 والسمو كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 مباركة فالله لا يشاركه في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 الاكثار العقلية في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 ان كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 اذ كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 بعد وتبينه في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 الضف كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 بانه كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال

عبد الملائكة محمد الحارثي في هذه الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 بعض ما في الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 والفكر والعقل كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 للارواح فكذلك المصباح في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 فو بعض ما في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 او لعل في الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 الهدى في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 الكفا في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 حتى في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 بعض التي في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 المعجزة في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 قضايها لا وطار الدسوس في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 الموج في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 والعداوة والبغضاء في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 سوي في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 واما الروح في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 الحسنة والظن كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 التي في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 نوراني في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال
 كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال الدنيا كبره في كمال

سبح الورد من بعد ما قد اخذتم من كتابي من بيت واخذنا على اعلى الورد
 ورسد راسه صام من روزه وروزه ستم من كفى كى بعد رستم برادر ورسد
 لکام در امام در الدی سجده ویکه بود واورا در عا العنوسه العنوسه
 عکسکسها من نور العنوسه بدی مواد عا العنوسه العنوسه العنوسه
 وبعی عطا من عورت طمس کبریا من العنوسه العنوسه العنوسه
 حور طاد کسکسها من عورت طمس کبریا من العنوسه العنوسه العنوسه
 در سید و عا العنوسه طمس کبریا من العنوسه العنوسه العنوسه
 ابی لکسها من عورت طمس کبریا من العنوسه العنوسه العنوسه
 ومانی در حال وبعی عکسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 من ابرام وبعی عکسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 علوم کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 ابرام کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 سنی عکسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 مسلمین عکسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 ابرام کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 بعد از عکسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 لور وبعی عکسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 الواحد فتنه حکم واما الاخر فتنه قطع من هذا العلم واما العلم
 وعوده انی لک علی خواهر کلا من العنوسه العنوسه العنوسه
 اکی من العنوسه العنوسه العنوسه
 واما من العنوسه العنوسه العنوسه

نقشه

العلوم

الو

ردیخ اما من العنوسه العنوسه العنوسه
 دند ومانی در حال وبعی عکسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 سحران کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 سرگردان کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 شروال کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 العنوسه واما من العنوسه العنوسه العنوسه
 رود در کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 الوی من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 اوی من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 رخص من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 حکم من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 ووصکم سنی وبعی عکسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 رضا من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 مانا من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 واما من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 که من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 عا من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 طوط من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 لور من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 مود من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه
 من کسکسها من العنوسه العنوسه العنوسه

نقشه

او الا ان كان في سائر اماكن من غير ان يكون في اماكن اخرى
ما يدركه حيوان مطلقا من غير ان يكون في اماكن اخرى
وسمى في الارض والسموات ما في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
كحفظها وكذا في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
دو كونه في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
ما في السموات والارض في هذا المقام تحفة
صوره في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
واو من هذا المقام تحفة
ايم وروحه في هذا المقام تحفة
ودودا وعصا في هذا المقام تحفة
ما في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
ما في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
الركاب في هذا المقام تحفة
او من هذا المقام تحفة
كلمة في هذا المقام تحفة
ادعوا في هذا المقام تحفة
احصوا في هذا المقام تحفة
سردوا في هذا المقام تحفة
واو في هذا المقام تحفة
سورة في هذا المقام تحفة
وج في هذا المقام تحفة

حج

والله

والله اعلم
ما يدركه حيوان مطلقا من غير ان يكون في اماكن اخرى
وسمى في الارض والسموات ما في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
كحفظها وكذا في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
دو كونه في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
ما في السموات والارض في هذا المقام تحفة
صوره في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
واو من هذا المقام تحفة
ايم وروحه في هذا المقام تحفة
ودودا وعصا في هذا المقام تحفة
ما في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
ما في الارض والسموات في هذا المقام تحفة
الركاب في هذا المقام تحفة
او من هذا المقام تحفة
كلمة في هذا المقام تحفة
ادعوا في هذا المقام تحفة
احصوا في هذا المقام تحفة
سردوا في هذا المقام تحفة
واو في هذا المقام تحفة
سورة في هذا المقام تحفة
وج في هذا المقام تحفة

الاصطلاح في الروح في اصطلاح
القوم من الطبقة الاساسية
المجردة وهي

که یکی در بدن غنچه و بعضی کمان صوفیه رنگ عسج دارد و این
 انعطاف و انعطاف در مدب لکن به روز فایده و خرد و سنج نور کسب
 مقربان و نور و من الساع و البرور ان الساع و وصول به ادا فای
 در حبه الی حسن فایله الروح بعضی السهر الرابع و صف سحوط
 السطح و وراثة فی الرحم و کاتب سبک لغار و حبه و الوصول الی
 اخ معاصم عسج راج و البرور ان یفرض روحا له ارواح الکمل
 کایک بعضی علیه غلظت و یو نصیر مطر و یقول ان از هو
سج امام عالی وراعت بعضی از معارف امامیه و صوفیه راست که
 لدان و الام غلظه جوابد و در و در روح جسمانی روحی که معین
 ابر حقیقت هم جوابد و در و در جمیع انسا و اولیا و رفق و هم که مطوق
 و مطا و است فای السهر و فایله که اما رتلت از معرب اسما
 طالع سور و حبه نام طور کند و کبر معنور کرد در ملک العوم
 لله او احد العباد کل فی ملک الا وجه کل علیه فای و یسجد و
 رتک و اکلال و الا لکم و اگر بعضی از حکما بعضی حصار کرده اند
 منی یعنی بنور و یکدیگر معانی است ان نصاس فایله سداب
 که حصار ادهمال است یکی اسرار ارواح است و بعضی از معارف
 اسما که معطی حصار است و در بی بهر عوام از حصار ابر حصار
 صحیح مد است که حصار در حصار جسمانی مکرر و با و اولی و الی
 که دلالت را نص و اوصاف معنور دارد و مسکد و حصار او
 فایله است ان حطیع سده و در عا و نجا تصدیق حصار کرده
 و مسکود حکم ان معانی المعاد منه ما هو مقبول و السهر و کسب
 لای

سج

لا اسما الا لطیف السهر و تصدیق حصار السهر و موالد لکن
 عند السهر حصار السهر و سرور معنور لکن ان معانی
 و در سبقت السهر کما الی انانها سداب و موالد با حصار حال
 و لغاره و السعاده الی حکم السهر و منه ما هو مدبرک بالعقل و
 القیاس السهرانی و در صفت السهر و موالد السعاده و السعاده
 النابینا بالقیاس اللسان للانعاش ان کان الا و منه ما انقص
 تصور و الا ان و بعضی راست که سطح الروح و معنی الدار
 منطبق بود و در آن احاطه کرده و من و در فی من مسقط
 و بعد ان خطایا ارض لعلی ما ان و اسما اقلی سده و سطح
 الروح و بعد ان الدار حصار سده و در من مسکد و در و در و در
 حصار یا تار و صا و بلکه که مسکد اصحاب ادم و اولاد مسکد
 تار دیگر از ادات ان کید کات ان با و دره سی هر سه و هر یکی که
 محکوم در محزون و کات کرد در محزون حصار یا در من وضع سور و
 ابرده غنیش او در حصار من و ان رتک و بعضی سده و در السهر
 و فایله اوافه کسب و در سده سده اسما که فایله در بار
 محکوم و ابرده و در حصار من و در سده سده اسما که فایله در بار
 لکن السهر ادرایله تصویر الدار و فایله سده العفاب ان کید در
 و سلا و حصار سده و در سده و در سده و در سده و در سده
 و در سده و در سده و در سده و در سده و در سده و در سده
 کوی سده ان سده علیه سور کوی سده ان سده علیه و فایله
 و سده ان و در سده و فایله سده و کوی سده و کوی سده و کوی سده

سج

وهو الرحم والرحم وهران، وهو موصوف بحدود القفا والاعضاء اعضاء
عدا ما ابتدأوا من ذلك المبدأ من الاعضاء الصالحة ليلا كما لا يلهي القدره
كما بدأت الدم والنفس بالدار الاخرى من مأكله ونقص عماره
ومعنى من النطق بالرحم كما هو بعد من عذرت حكم رضى شعور
وصار وجوده عدا رضى رضى ان جعل كونه للناس قسداً وكونه
لا يصدق الوعد بل بالحق والحق بالصدق مختلف عند رضى
ولم يزل ووعده بل بالحق والحق بالصدق مختلف عند رضى
ملازم الى كلى احد من سائر حرمه وان لم يزل في موهب الجرح
وحكى الله في معالما الله بالحق الذي هو احد افعاله في الدنيا
ما دام السواء والارض الامان الله رضى عشاءه في موهب
ان يهود الله لثلاثين على حرمه وان لم يزل في موهب الجرح
فيها اجمعاً وما معنى سبب رضى عصى الله كذا في رضى يظهر
خلق الله ودار ملاحظه منكم انما الله نفس ان يرضى بفعل افرام
ليس موهب كطوباه خاصه كونه عفوياً بل موهباً وحده حتى يهدر
اسماى حوالا بالابا الان ما عاكى رضى الله تعالى عما يشاء الله
حوار كرمك كونه عصى الله وان نتاجه كذا في رضى منكم
ليس فيه واداراه ساء منكم كونه رضى ما يرضى الله رضى الله
ووراضه الله كاسي رضى الله كونه ما يرضى الله رضى الله
مكسبه في كونه رضى الله كونه رضى الله رضى الله رضى الله
او رضى الله واداراه كذا في رضى الله كونه رضى الله رضى الله
ام ابانا ولاذى رضى الله رضى الله رضى الله رضى الله

الحضرت: نیرک

[illegible]

۳۰

و عصیان اسمی با واحد و بعضی با جمع بعضی با اکثر و بعضی با صغیر
 و محیی که سید سعید در سال ۱۰۰۰ که نوکیر امام جواد علیه السلام بود
 مرد و شتر خود را بی مکه و سواد طبرستان را سوزده آه را و الم سوره را به مال
 و سید سعید را به بر نایقه غضبنا سوار ساخت که بعد از آنکه نوکیر و او را مال
 و مردم کوآن میخانه که بعد از آنکه سوار سواد طبرستان را نوکیر مرد و میخانه و بود
 لایق خواند این باب است که محیی را با پدر سید سعید و بعد از آنکه سید نوکیر
 کعبه امام امیر مامور علی و مود بلا مامور و باقی مکه رسید و امام
 مردم خواند و سید ارباعه روانه کند که سید سعید و سید سعید و سید سعید
 از مومنان به خود گرفته بود و سید سعید و سید سعید از ماموران و در حقیقت
 آمد و او را در آورد و کعبه را بر انداخت و سید سعید از ماموران و در حقیقت
 و زین را را که روانه کند که این راه در حقیقت با پدر سید سعید و سید سعید
 با رسول الله است و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 و طی و در مسکن النور است و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 مصطفی در کعبه و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 یکبار آمده بود و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 انبی اگر بعد از طاعت و طاعت رسول بود و امام را که از امام سید سعید
 از آن که دیدم که امام سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 اعداد و در طاعت با سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 بعد از سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 حکام را از احمد بن صالح مصر کرده که این را سید سعید و سید سعید و سید سعید
 اس حدیث سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید

اسم

که در حقیقت محیی در حقیقت ان اسمی که نبی است و لا اله الا الله
 الله الله و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 در روز جمعه و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 احبتر با عترت است و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 تا سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 ان که سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 مکه علی و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 او با سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 کند که سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 مسکن اسلام و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 به در مکه و امام احمد و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 از سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 اما بعد فانی است و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 ما سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 مردم روانه کند که سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 کعبه را روانه کند و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 لا اجدان بجنبه و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 ضرر دمی از حدیث سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید
 و محیی و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید و سید سعید

حدیث

البحر
راز

کد

که سعید و مود را یکی علیا مانی و لا یغضه مؤمن و ارا او سعد روا کند
انا لکنا سعد و المیا فی حق معاصر الانصار سعد بن عبد الله بن طالت سلم
و سعد و نسائی از رزین جیش که از کربا تا نعلین یک روانه کرد که سعد
و مود و الذری فلی کجه و بنی النعمه از بعد النبی الامی بن ابی لهب بنی الا
مؤمن و لا یغضه الا مانی و واحد و صاحب کتف کسد کجول
اگر لا یسک احوالا الموده فی القراءه ارسا در مصطفی هم رسیده که
ما مود و کتف کسد ما مود و مود و فاطمه و اسامه و از سعد روا کند که مراد از
جسد در آن مود و کسد نزد جسد مود و اسامه و اسامه و اسامه و اسامه و اسامه
او کسد و مود و اسامه و اسامه و اسامه و اسامه و اسامه و اسامه و اسامه
او در روانه که سعید و مود و مود و اسامه و اسامه و اسامه و اسامه و اسامه
علی الصراط و الولاء لا اله الا الله اما فی العبادات ابو عباس و سر او بر عادت
کود مصطفی و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
المؤمن مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
سعد بن عبد الله بن طالت سلم و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
کسد که بنی و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
کود مصطفی و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
عم الکبر کوبید نت فایضت النبی و غیر مع فایضت النبی
فاخذت بیده و صاحبته و الهیت کافی سمعت الاخبار عن النبی
المختار انه قال مر صاب علیا دخل کجه فجلت اس علیا بن هذا
اکد اصحی هو کان یقول نعم صدق رسول الله من صاحبی دخل
اکد شعر سقینتی فحیا کب راحه مقنتی و کاسی حیما من

عن الحسنی حلت ففی جان سکر جان سکر لقیه بهم ثم لی کنی ابو
مع شهرة و مع مدعی و کتف مدعی و ان ملت بوماعه فارتقت
و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
لو کان حب الوبی رضا فانی ارض العاد و هم مود و مود و مود و مود و مود
لیر و روطه خطان در خطا لکاب الترخ و الترخ و الترخ و الترخ و الترخ و الترخ
و حبت مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
بابا کابا لمحب مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
بجیه لایمی فیضا کاتفم البایض لو کان رضا حلال محمد فله شد
التفلا فی لافض و اما مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
و محصل جمیع النسخ مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
و انشی مع الای و العلم مع العلم و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
مورانی الی منی اکتمه الی منی و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
لال منی طاهر و ولای منی خیه بار و اما مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
بهم اقد و او کاتوم داد و کذا انصار کرمون محبه لمسیحیه و انی اعد
فمنی بولی الا احد لم قتلوه او کتوه بالاحاد مدام و الا انما لک
صلت حلو مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
ق اول فتنه که در میان ابی سلام واقع شد ان بود که سعید در
حرم مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
ان النبی و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
عزیزه رسد که سعید و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود
و بعد از مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود و مود

الغراب

و مروان بعد از آنکه شکال و حال و احوال او را دید و کجا حواله می نمود
 گفت که در این دنیا بهر چه و لکن رسول الله لعن ابامروان و مروان
 صلیه و اولی در امثال این صاحب کور است یعنی از عین غیر عین العور
 نظر میکنند بکدام ظاهر اندید میبایست افلا اخفست لانی بها و علما
 سه و جماعه مع بلع ارضت این طایفه کرده اند و ارجح و عیان
 است که در هر سبب و مودا خوانند بغیر اعلیٰ لکن سبب علل الدوله
 فلاح نظر از او بعد خند میباید که معصوم در عین اشیاء معمار
 کردی مروان مراد از این معصوم خطبه مکرر که این الاندما الصلوه کف
 بالاسعد و ذکر که تا بعد کفر و الله یقین بدو ملا تانین بخیر مما عمل
 سبب معمر باندان مروان الحار کان احمر الحار بشرایع الامان
 و در حال الامان و صلوات الله علیه الا ماله الا قربته لى الله هم والى
 رسول محمد صلی الله علیه و آله مدینه منوره و مدینه منوره و جنوده
 کشون معصوم و لا نصیب لهم بشفاعة النبی و در هر چه صحیحی کارى
 دیده ام که سلاطین بنی امیه در اشای خطبه سبب جمعی که صحیح است
 اند مکرر و در هر دم از کار بعد فارغ میباید معصوم میباید
 اسماع خطبه اعراض میباید تا بعد شیدان از خطبه الوده
 بنور پس این با حصر صلوه کردید با هر چه انصوره نود و یک و بعد
 بالاسعد من برور اعصاب و سبب اعمالنا و هم در فلاح معمر باندان معصوم
 ابیاعی و مروان الطائی کلاما عجیبا لای علی خلاف رسول الله و در
 معصوم و جوش مروان که در اشعار که او در معصوم اشعار
 بکمال نقص او در دو نسخه کتب برجه افتاده و مشرق و ابی

و معمر بانی و ساق کبیر مع ندای کانی ادا افتخار و نهاده
 انانها حکمت بقراین کفیم و زفرم بشرایع الامان کلی
 بشرایع الامان نفسوا الحکم فان حرم غیا ذیل حمد فخذنا علی دریم
 المتبحر من حرم و کونید در وقت سعد و بعد کریم ابی اسباب معصوم
 کتب اشیا فی بیدر شد و اخرج اخرج حرج و رفع الاسل لا بلوا
 و استندوا فزجائهم و الیایا نزل لاسل لعین دایم بالملک لا
 خبر جاء و لا و فی تزل فی بنام بیدر مثلها و انما مثل بیدر مثل
 کتب مر جند فزان لم اتقم من بنی احمد ما کان فعل و مولانا
 سعد الدین بعد از آنکه در هر چه معاصد کونید فان صل علی الله و
 مر لم کور اللعین علی ندم مع علی الله بحی با یروا علی الله که نرید طلبا
 ایحی منان یزنی لای الاعلیٰ کمال علی الله که بوشعار الرواقص علی الله
 یروی در عینهم و یحیی اندینهم و ای المعصومین با بر الدین الحام
 العوام بالخطبه لای الاقتصار فی الاعتقاد و در هر چه عفا کونید
 ایحی ان رضایه نرید بقتل ایحی و استیثاره نرید که لای الله
 رسول الله که تمام توان تر معناه و ان کان باصل حداد ایحی
 بنو و فی شانه لای اعانه فلعله الله علی الله علی انصاره و لغونه
 و حی کلام الله که اگر کسی بقی الله علیه سبب حاح که نوران خود
 را بطلع الوده که و ایحی بطلع سبب او را لعن یومع ربانی کواهد
 بود و توانم کردی و بنصفه نرید که و سبب رها و رها و
 رها که در کلام الله بطلع بطلع فاسد که و نرید که و نرید که
 مصطفی طاهر که و نرید که و نرید که و نرید که و نرید که و نرید که

س

برده و بطرف منوره ارس بود و در مدار و حلقه سید بنامه و خفا بود
 و بعضی که ارباط او منقضی شد و بطرف و لانه است بود و بارشاد
 و تکمیل سالکان و قواست حول کسبند تا به سلسله نظام منسلک و سلسله
 ناطق محفوظ باشد مولانا عبد الرزاق کاسی در اصطلاح آورده که مخطوط
 در میان لوبکر و مودابا و لوبکر کفری زبان فلو سبقتی لا هفت
 به و لکن سبقت فامنی فی وقت مدبر گوید حضرت چه نمود لوبکان بعد
 نی لکان غیر مخطوطات و کتب کلام اسلام در زبان و افع سلسله
 جمیع اولیا معنی است و مفسر مود سلسله و طریق السامانی است
 بهام طریق الارض و حسد و اید لوبیغی عا و کوب لنقل السامانی
 در العلم بالاعوم له العلون و کلام ما اعطی علی الدیاس و سیم
 محی الدیاس و معیار و رسوم ارمو قاسم و کوبی و کوبی
 سافعه که هیچ کس طایر و حق باب ندر است یا کوبی ارا و لوباد
 حتی که و لوباد در بار کوبیده بودم صحنه داسید و مود
 سماران صوره حوک سیم و این علمانی مناس و حید که را فصل
 را مان صوره عیسیا در اسان در ناطق حود ارا غده مود کوب
 و مودابا ساعه کوبه کردید که سماران صوره اسان سیم اسان
 معروضید و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 مان معروضید و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 لوبکوبه مطابق حال لوبکر سید الدیاس کسب کسب الایم و ارمو
 و ادا ما عیصوم و مودابا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 الصلوه و ارمو سور سیم و مودابا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد

ح

ارس الدیاس ادا صادم السیم و مودابا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 عیسا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 السیم عیسا الدیاس مطابق السیم و مودابا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 لم عیسا الدیاس مطابق السیم و مودابا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 که کوبه که در کوبی عیسا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 انا و سور و مودابا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 و اعلم ان الله اعلم ان مرآت النبوه العلم و قد توارثه اصحابه
 و اهل بیت و قد و حجت علیک محب و مجمع فلا تکن لایا احد و کوبی
 و مودابا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 سیم محب السیم و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 ساعه ما اعطی قتیقه تصفا و بصیرتک و تنکف کوب
 محاسبه و تنکف ما تنکف و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 و کوبی فی کوبه ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 و کوبی و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 لوباد و کوبی و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 عیسا و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 ادا قیانت و الاوقار ادا ضاع و الذوات ادا ارتکبت و الحارم
 اذا اکتبت ان یخبرنا دعوی محبتهم و قال السیم اعلم ان اصحاب رسول
 السیم مع نزاره و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 لوباد و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 و لوباد و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد
 و لوباد و ارمو معنی محب کردید و روز در اسانی لوباد

من يعقوبهم فاسئل اليه ان يرفعهم الى ارباب يعقوبهم
القلوب فيما ارادوا فاضيا بالوهم وصاربت صفعا يعقوبهم مدركة
عبدكم كجنت النقية فنبوا اسودوا على الظالمين يعقوبهم وروا
2 شبه اورثهم كل مورد رزقي وجوعته كل شرب ذلي وانجلي
عليهم صفوا لورهم ورجوع كل واحد منهم الى الانصاف وانصافه
لما يحب عليه الاعراض فكان عديم اليه صفعا يعقوبهم
لان يعقوبهم كاس محبوبة باوار القلوب فلما نوارث ذلك اليا
اليعقوب المنكسطة الاماره بالسؤال الفاهمة للقلوب المحبوبة
احدث عديم العداوة والبغضاء فان قبيل النص فامك
على البه في اموارهم واحصل محبت لكل سواد غير ان يخرج محبت
احد على الاخر وامك على التفضل والتغلو فامرهم ان لا يفض
وهو والخاص باطن فضل احد على الاخر او بعد فضل
اكثر من الاخر بل يترك محبة الجميع والاعراض فضل الجميع ويكتفي
في العفة السليمة ان يعقد صحبة خلاوة الى بكر وعمر وعثمان و
حضر امر المؤمنين على الصلوة والسلام وتصور كل من يعقوبهم
بعد ربي في خلاوة محبوسه مخلوق اب يورث فامرهم ان لا يرض
در طوا لوكود العباس مع منصفه فكل على امد يدك انما يكتف
حين يعقوبهم بايع عمر رسول الله ان عمه فلا يحلفه في انشأن و
الزبير مع غابة سماعه استل سيف وقال للارض خلاوة الى بكر
والوسعدان برس ملكه ورسمي امه قال ارضيتم يا بني عبد
منا وفعلى عليكم بيم وصاحب من افكودا لو بكر كعدا لوكود

فلنخبركم وعرفكم ودرس الراس وان كيدكم لو كبر في يوم
حلا وحطه حوايد وكفها بالاريا الحسن ان الذي تمثلي لم يكبر صا
عنا ولا نكم ولا خفت الفتنة والاحرار ووفد وارث امركم
الكم فلو انتم شئتم وسموا بعباسه روانه كيدكم فكمس وفاض
مسي لو كبر اميد وكفر في شئ خبير بطي راس طلسيد ان لو كبر كعد
مراسم صمد كمي محاسن الانبياء لا نور ما كساه صدق ودر
مسان لو كبر وفاض كمي اجم كس با وفاض كمي وعود اور
وونحن كرو خبر بانو كبر يد وعود بانو فاطمه توجب دم نعل
كسر وهور او وسمو نام بانو كبر سعه كبر و نوزد زوري عذر
يم باجم روانو كبر اسها بطلسيد وغرض بانو كبر عمر حاضر سبه
خشد او مغلون عمر بانو كبر كس به باد و بانو كبر بانو و
رجوان وعود احمد ونا حد الك ما بعد فلم غنغنا ان نياي ك
اما كبر انك افضليتك في اليفاس عليك خبر اقد الله البك وكننا
كنا نراي اننا في هذه الاوصاف استندتم علساس وانه
رسول الله كرومود بانو كبر وعود احمد وناي حد الك ما بعد
فواند نقر انه رسول الله احسن الى الصلوات اني والله ما لوت
في هذه الاموال الك ما بعد وكني كمي بانو كبر بانو لا نور
ما كساه صدق اما ما كل ال مال محمد في هذه المال واني والله لا ابع اما
صنعه رسول الله الا صنعت ان الله عذر كمي موعده كلسيه
السعه وستم في محمد حاضر يد وحمد بانو كبر بانو كبر
عذر علي وحواسه وعود علي وحواسه وفضل بانو كبر ومود وعود

چون خداوند سبحان و تعالی را در این عالم مشاهده نمود
 آن ذات و صفات و احوال را در این عالم مشاهده نمود
 در افاضه و جود و توحید و انوار و کبریا و جلال و
 شفا و بقاء نام با این عالم را در این عالم مشاهده نمود
 شطانی در افاضه و جود و توحید و انوار و کبریا و جلال و
 باز افاضه نام برای آن حضرت است و نام عالم را در این عالم مشاهده نمود
 هم حالی هم دل یکدیگر خوانم چون با وصال او که در این عالم مشاهده نمود
 پدیدار از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 آگاهی در ششای بدایست که در این عالم مشاهده نمود
 دور و نزدیک و این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 می چشمت هم عالم کدام و چون تصدیق از این عالم مشاهده نمود
 علم المؤمن علی صفتی اصحاب از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 اسناد و ادراک و این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 من بر کف سانی مدحی ما لا مال بدی که در این عالم مشاهده نمود
 قمر از جانی غریبان چه حال که در این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 شراب عشق و کرمش از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 احکام شریعت و ادب از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 وجود خود را گاهی نبود بدی که در این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 صد بار که در این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 بار نفع و حال از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 بقا و خلصی و این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 زلال سلیسایم و عرف ساینه از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 بر خیزد و هر یک هم در این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود

لا معنه

از این عالم

لا معنه

چون خداوند سبحان و تعالی را در این عالم مشاهده نمود
 آن ذات و صفات و احوال را در این عالم مشاهده نمود
 در افاضه و جود و توحید و انوار و کبریا و جلال و
 شفا و بقاء نام با این عالم را در این عالم مشاهده نمود
 شطانی در افاضه و جود و توحید و انوار و کبریا و جلال و
 باز افاضه نام برای آن حضرت است و نام عالم را در این عالم مشاهده نمود
 هم حالی هم دل یکدیگر خوانم چون با وصال او که در این عالم مشاهده نمود
 پدیدار از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 آگاهی در ششای بدایست که در این عالم مشاهده نمود
 دور و نزدیک و این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 می چشمت هم عالم کدام و چون تصدیق از این عالم مشاهده نمود
 علم المؤمن علی صفتی اصحاب از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 اسناد و ادراک و این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 من بر کف سانی مدحی ما لا مال بدی که در این عالم مشاهده نمود
 قمر از جانی غریبان چه حال که در این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 شراب عشق و کرمش از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 احکام شریعت و ادب از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 وجود خود را گاهی نبود بدی که در این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 صد بار که در این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 بار نفع و حال از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 بقا و خلصی و این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 زلال سلیسایم و عرف ساینه از این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود
 بر خیزد و هر یک هم در این عالم مشاهده نمود و کاسی که در این عالم مشاهده نمود

لا معنه

والعقبة والسيوف
والفرسوم لعاذله

وَأَوْضَحْتُ لَهُ بِهَا الْفَرْقَ
لَمَّا ضَلَّ فِي الْبِلَادِ فِي يَدِ النَّجِيمِ

میرزا محمد علی

میرزا ابوالفضل
 الط
 و جلیف
 و در او و قمار مع

میں نے

[illegible]

وَرَوَقَةُ أَنَا شَرِيفٌ وَالرَّوَقُ

که اگر حلوه داده شود

عَنْ أَبِي تَوْبَةَ وَكَوْثَرِ بْنِ عُمَرَ

وولان كتابنا هذا في ارض
الكرب مملوغة لما ضرة
المسوق

تو دنیا
و در این مصیبت
مکرم را که در دسترس
طهرانی را که در دسترس
زاده شد و دل برون کرد و در این حال
شده از دلت مایه بر سر تو ایستاده
اجل هم را که بدو رسد و در این حال
در آنکه بر سر مایه بالنده و در این حال
شراب و دل بر این و در این حال
هر اسیر بر سر مایه و در این حال
مقتضی بود که در این حال
باسوی خود را که در این حال
و اجبار دانی را که در این حال
در آنکه در این حال
هم با هر دو حال و در این حال
را که در این حال
الحیه بگوید و در این حال
حق شسته و در این حال
بر انداختن و در این حال
که را کرده و در این حال
را که در این حال
تا آن که در این حال
و در این حال
و در این حال
و در این حال

عزیز

مع انهم في شئ من ذلك
فذكر ان الكلام في العلم والادب
ان الكلام في العلم والادب
على ان العلم والادب
الاصل في العلم والادب
حقه جازي وادب
كلام في العلم والادب
مقابل العلم والادب
تالاف في العلم والادب
بنوده في العلم والادب
كلام في العلم والادب
وان قد علم
است وادب
موانع في العلم والادب
وبان قاصده اند و
الدين في العلم والادب
اشات دالت رصص
والادب ان در علم

در زبان م

فانما الكلام في العلم والادب
فذكر ان الكلام في العلم والادب
ان الكلام في العلم والادب
على ان العلم والادب
الاصل في العلم والادب
حقه جازي وادب
كلام في العلم والادب
مقابل العلم والادب
تالاف في العلم والادب
بنوده في العلم والادب
كلام في العلم والادب
وان قد علم
است وادب
موانع في العلم والادب
وبان قاصده اند و
الدين في العلم والادب
اشات دالت رصص
والادب ان در علم

بدر

خارجی م

مؤلف

میتواند

بعضی م

ارمقاری

ی

علمی

خبر من خبر
او از خبر من
و نه خبر من
میان من
لفظی
در قه
بود
لازم
عرض
نیک
دانی
اتفاق
کلام
کلام
منور
غایت
و کلام
نظر
صفت
نه
و انچه

آنت

در این زمان

بازار
ساخت
نظم
الی
الاولی
کرم
الوس
الصادق
لا یف
ان
مع
قول
ش
مر
موش
حی
و اتق
ولا

بازار
ساخت
نظم
الی
الاولی
کرم
الوس
الصادق
لا یف
ان
مع
قول
ش
مر
موش
حی
و اتق
ولا

اساره بان محمد که وارد شد از برای جسد طویل که فاسد ناز
 عاری قیون بل و نمانی محمد احمد بها الاخر فی الال فاجه
 سکه الحامه والمعام المحمود مراد معام محمد معام معام معام
 در اگر حق این است که در کمال و بعد از او اولیا و مؤمنان معاف
 کس در درجه ارجح از حق که در درجه اولی السعی الدلیلان در
 الحاصله در جنت توسط حق و حق انشأ تعالیهم حصه
 و وجود ابر و وجود و وجود الله السور و الحیدر الطویل لکلی
 تصور و ان کف این دم صوره ظاهره معنی ساد ماوی اس مدار
 قصیده تاشه فارضه است و کس اندر ظاهره که در صور
 حتی و در عین وجود در اتم که اول السیر اما و از برای در و در
 مع کواهر مرمر در نور و در اوان کواه است حصه در حصه
 وی و این صور و وجودی در صور و وجودی در حصه که در حصه
 وجود عین که در با ان عینا و تواند بود که وی در عین و وجود و در عین
 را ان عین و وجود علی مرتبه در مرتبه ماد و العانه کف ان صور و در اول اول
 از در مرتبه حال ابرم ای مرتبه در مرتبه در سلسله جو سیر در
 آنکه عین حال جوئی که در مرتبه در مرتبه در مرتبه در مرتبه
 علم و بود عین حال جوئی که در مرتبه در مرتبه در مرتبه در مرتبه
 که حق حصه چهار و چهارسان در ان است معصور و در صورت در در که
 به احوال و حاصل شد جو سیر اسان ظهور و در در در کمال اگر معظم
 نسبت ظهور را که در مرتبه ظاهره در مرتبه در و اسما سیر خود
 الی و کوی در که است کمال انما الی که اول در مرتبه اول و در مرتبه

اینست که در مرتبه اول
 در مرتبه اول در مرتبه اول
 در مرتبه اول در مرتبه اول
 در مرتبه اول در مرتبه اول

ادم

ماند

ماند آندین در مرتبه سیر ماسان سیر کرده اند حصه در مرتبه اول
 عین معنی که معنی بر این است ظهور که ان اول در مرتبه ظاهره
 و در این در مرتبه ظهور عالم در کمال اساره ماسان سیر و ظهور کرده و در مرتبه
 سیر اندر اوج کس در مرتبه در مرتبه در مرتبه در مرتبه در مرتبه
 حسب کمال در سیر که ماسان که مراد سیر که معنی ظهور در مرتبه در مرتبه معنی
 سیر در عالم سیر که در صورت نقصی حصه در مرتبه در مرتبه در مرتبه
 اس که در این صورت معنی لیجان سیر که در صورت ظهور عالم ظهور در
 کامل صورت العین سیر سیر در کمال السیر معنی العین سیر سیر در کمال
 محفوظا ماسان سیر در کمال ان کمال السیر ادا در اول وقت سیر در کمال سیر
 ماسان سیر سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر
 لیا الا و اگر سیر در سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال
 نگاه را حق سیر اسیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال
 ماسان سیر سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر
 معنی در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر
 ماسان سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال
 انما المخطوطه و از عین سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر
 و در سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال
 رو با اقل العارف ماسان سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر
 معنی صفات سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر
 معنی و در سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر
 عین و ماسان سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر در کمال سیر

حقانی

داس

داس خود معنی است که اسرار الهی بقوله و کمال استعظام و سستی
 بر معنی بی کفایتی که میگوید و سایر معنی معانی و نوع دیگر از حیث امان
 میگوید و میگوید که در این اوصاف است خواه صفات الهی و خواه صفات
 کونی زیرا که بعضی صفات معنی است و صفات معنی در ذات است و صفات
 فی الوجود و عاقل است و بعضی ظاهره المستطاعه الکلیه است و بعضی
 مراد کمال الیای و وجود و عاقلی می باشد و حال امان لغت است که معنی
 عین و لا حکم احدی است و عاقل و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 و حقیقه زیرا که حقیقت الیای و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 پس لغت است و عاقل و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 متناهی در کمال الیای و عاقل و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 و این معنی الیای و عاقل و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 هر چه باطله المطلق و هر چه لغت است و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 عین و مراد و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 معنی و مراد و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 و هر معنی الیای و عاقل و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 از کمالی که خاص الیای و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 یعنی در مرتبه کمال است و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 که معنی و مراد و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 کونه خود را فانی در کمال است و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 یعنی هر معنی الیای و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 آغاز معنی و مراد و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات

مستخرج

نمبر دوازدهم

الاراد

است و اینکه در کمال است و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 حقایق و وجود و مراد و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 او معنی که معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 از حقیقت و مراد و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 حقایق و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 دارد و مراد و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 اصل افی و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 افی و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 یعنی هر معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 و این معنی الیای و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 یعنی خود را فانی در کمال است و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 کرده با معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 هر معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 صله و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 هر معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 او معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 زیرا که او معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 باطنی و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 انسان و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات
 الاسرار و المراد و معنی و معنی و معنی و مراد کمال الیای و صفات

صوت

[illegible]

لمعه

و استغفار

حواجر

[illegible]

229

شعبه

10

در هر خط یکم را سدا رزم

۲۳۸
۱۴۹

که در حال او آمده و از وجودش باقی نمانده و در آن درازا عرض می شود
 در حق این چیز در نظر بود و او را می توان در آن که با محاطات و قضای
 قضا و محو و احراز وجودش می توان در نظر بود و وجودش معنی نمی آید
 تا که این را از حلقه وجود خارج می کنند اما در این معنی باقی مانده است
 با صیاح موصوفه و می تواند بود که در آن معنی باقی وجود و لوازم آن محاسن و در
 قوه عاقله که قوه حیاتی است در نظر بود و این صیاح می تواند بود و این
 بهر چه صیاح بود و حاکمان و قوه عاقله که در آن صیاح صیاح صیاح
 موجود است علی او عباد و قوه حیاتی که عوطه حوله در حق وجود دارد
 و در آن شوب را که معنی باقی وجود را از حلقه کلمات حق اند تصور کنند
 قاضی است بر سر از حلقه است و بهر چه صیاح کرد و لا حرم احصای باقی
 را که احصای الا اول سور که می مسا بد و ان سر از قوه دفع شده است و قوه
 عام بر آن که معنی باقی عاقله که احصای که بر مایه قوه ان بود می ماند و ادا
 هم القوه حیوانی هم قوه هو الله را که انی از احراز وجوده انعکس شده ای انعکس
 شده و قوه حیوانی منصوص است بر سر از احصای او و انعکس معنی انعکس
 بهر چه قوه از حد خود را که در تصور خود که عاقله معکس کرد و معنی مطلق خبر
 حق است و بهر چه انی که قوه عاقله که قوه حیوانی که در حد خود معنی خود کرد
 و خودی را اندر منصوص با حکام معنی باقی وجود و معنی باقی باقی که در حد
 حق را اندر معنی تصور قاضی است بر سر از آن که معنی معنی معنی معنی
 بلکه معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 اصحابی از بعضی از امارات معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی

بوی ۳

همه باقی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 که که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 قاضی نشانه نایب های نو پسند اما در حد خود و در حد خود و در حد خود
 پسند در حد معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 پسند در حد معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 و لا کس و الله می دهد که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 می پسند و از این می پسند و از این می پسند و از این می پسند و از این می پسند
 قاضی و آنکه در حد خود می پسند و از این می پسند و از این می پسند و از این می پسند
 قال الله و الله می دهد که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 حلاله و الله می دهد که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 اگر که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 خود را در حد خود می پسند و از این می پسند و از این می پسند و از این می پسند
 الوجود و الله می دهد که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 نور عاقله می دهد که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 صلاح می دهد که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 حواله که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 پس با حلقه و انی صافی را معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 در حد معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 با که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی
 نو که معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی معنی

در این کتاب که در این کتاب است

۲۱۴۹
۵

معانی

در آنکه مرآت و آینه باشد و اصافا جمع شود الا نادرا در بعضی کلمات
و جمع مخصوص عالم سرائی که در وی در عین یک صورت
از حدیسی می باشد و در آنکه مرآت و آینه باشد و اصافا
جمع و معانی در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
افغانا و لولوا لغو نیستند و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
درم کند و آنکه مرآت و آینه باشد و اصافا جمع و معانی در بعضی کلمات
در آن صف و کلماتی که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
از سر کند و آنکه مرآت و آینه باشد و اصافا جمع و معانی در بعضی کلمات
و در وی در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
و در وی در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
حراغ و آنکه مرآت و آینه باشد و اصافا جمع و معانی در بعضی کلمات
عند المنکسر و فلان و برید و کلماتی که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
در میان آنکه عاصی می باشد که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
میان بر دارد و مرآت و آینه باشد و اصافا جمع و معانی در بعضی کلمات
باشد که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
بر عین یک صورت و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
و کارزار او که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
به عاصی و ویر طلب کرد و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
پایه علمت آن طلبی که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
الکفر و طلب عاصی می باشد و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
معونی که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات

در

وی

و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
طلب و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
معونی که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
یکبار در در کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
او معونی که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
کوسه و الا عرص می باشد و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
انجام در دفع و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
بعد از این که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
کامل بر دارد که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
امسا از در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
عنان بند و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
عند و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
که اگر صان مادی را در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
را می باشد و الا عرص و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
اما مافی ادا می باشد که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
سده بر سده که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
از مقام کتب و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
بر سده که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات
در نظر و در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات که در بعضی کلمات

جواب

در این حق سر از خطف خود و محسن در این انکار فایده بود و بعد از این در هر چه
حرام است حال حق نه عیب بلکه از او خبر عیب لازم از این احسان عیب بلکه
در این طبع اعصاب بود و در آن احسان از مقام خود و حفظ طبع و رسیده است
احسان به زود عیب بلکه از او خبر عیب بلکه از او خبر عیب بلکه از او خبر عیب بلکه
مقام حال است و خواه طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است
از نظر خود در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
آرد و در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
نصفه عیب بلکه از او خبر عیب بلکه از او خبر عیب بلکه از او خبر عیب بلکه از او خبر عیب بلکه
وصفا که طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است
عنه الله تعالی در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
وصفا که طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است
بکار و در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
عنه الله تعالی در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
ارد مقام در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
ساده کردیم و وصفی که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
اعود و در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
دانی که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
حکم نسبی که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
سازگار است و در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که
وی با ما از هر دو نفس جمع که بعد از این امر که در این امر که در این امر که
در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که در این امر که

222

[illegible]

[illegible]

۲۵۲

اور فلاح

عدم راضی و حوی ۳۰

مان صفا را بخود راه ساند داده که همه بخود می آید و گویا در هیچ اسلام الو
 اسمعزل عبداللہ الامصار درم کف صفا علی او است که صانع خود را ظاهر کند
 تا در صفت و محال است و صفا او باسد عالم را میداند که نظام صوفیه
 عالم محالی است و صفا او سد و حواس که خود را ظاهر کند با حد و محول علی آدم
 را سانسند که عالم مظنه کلی جمع با حد را صدی است و بعضی حواس است را
 الحاق کرده اند از راه اعظم در سر خود حکم او سانسند و آدم با کاه سانسند
 مع ۲۳ در بیان صوفیه مثال علم النفس علی النفس و صان و صان و صان
 عاقل در احوال و ادراک که حواس حسی هم سانسند و بی وجود اس بدلا از ادراک و
 علم النفس او و حواس که سانسند و اس اعم از علم النفس او و حواس که سانسند
 و با حواس و صفا است از بی ظاهر و حواس او را و حواس النفس حسی
 هر چند بدلا از ادراک است از علم النفس خود و در حواس که سانسند حواس
 و سانسند از ادراک النفس حسی که در صورت علم عمر در بی ظاهر و حواس که سانسند
 اما سانسند از ادراک که سانسند که حواس حسی است که سانسند از ادراک که سانسند
 حواس او را حساب در در است لکن سانسند حواس النفس در خود و حواس که
 خود را با عصاره نفسی که مانه الامصار و بی خود را معانی می آید با ادراک که
 حواس در نفس و در ادراک است و بعضی النفس بدو کرد و حواس که سانسند
 خود و بعضی و بود در ادراک که سانسند حواس او و سانسند حواس و حواس که
 بود و حواس النفس محقق و کف الحواس سانسند در حواس که سانسند
 حواس او را حواس که سانسند حواس او و حواس که سانسند حواس او را حواس که
 سانسند حواس او را حواس که سانسند حواس او و حواس که سانسند حواس او را
 بعضی النفس و حواس النفس که سانسند حواس او را حواس که سانسند حواس او را

لع ۲۴۵

الحسين

محو اول و بر اول سعد آید آن نسبتا مسعود و معروف است و اما وصف
 مسکونه محذوره آنکه آن کس که بعد از این و با او و با او و با او و با او
 بلکه او را حکماست و بعد و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 معنی مسود سعد و بعد و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 در اطلاق و بعد و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 البته مسکونه است و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 نمک است و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 احکام و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 الوجود المذکور و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 از کس که بعد و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 انقطاع که از کس که بعد و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 دانی خود دارد و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 و وجودی است و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 موالات خود و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 نام او بعد از این و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 بعد او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 آن بعد او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 و عطا و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 پس بعد او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او
 آنکه میان عطا و با او و با او و با او و با او و با او و با او و با او

[illegible]

و محاسبات را با نگرین در تفصیل که بعد محاسبات است
و هر طایفه از این بر طایفه دیگر انکار کرده اند و از این معلوم
شود که این که جماعتی است و تفصیل احوال آن بعد
مکمل است و اطلاع جمعی را در این دروغ است که جنود دست
معدرت و اگر کسی از این بر صحت بی جفا و الهام حیران
کما سعی معلوم و عبارت و از این هم بعد تفصیل که سعی فاص
فصل در آنکه مقصود از این است که اگر اراعت و در فایده
و حکم بر حواس خود و در میان آنکه کدام مقصد طاعتی از
جماعت گفته اند که در این موجود جمعی در عبادت کمال و بهای
حاصل آن از آن است که کمال و در این خود را طوطی دهد و در آن
مظاهر صفات خود را مشاهده کند از این جهت بر این مظاهر را محصور کلی
مورد و هر حقی که در جمیع فایده مجموع حال است که طایفه است
در این مظاهر و هر نا حقی که در این است نقصان فایده است
و خلاصه این که هر کالی را چنان تصور و هر حقی را که نیست
معیور و بی حال که است کمال و از این کار حال نظر و هر حقی که
ماوی کمال است و بی پایه نقصان و هر حقی که ظهور نداند
به تصور باشد و در این بر حاشیه از این نقصان و تصور می باشد
این را هم باید که بی شکل و ظهور باشد و از این جهت که
بکمال مصنوع عبادت بعد از این و ظهور کمال و در این نقصان
و در این کلام و حکم می باشد که هر چه مقصود و فایده که
صلی باشد از مقصود در علم فاعل محارم مقدم بود بر این فعل و در

ارمولوجام

وجود ماسه چنانکه از مصالح جوده ظاهر شود و فصل در بیان
او برده او را که نام او حسب ظاهر در کتاب گفته اند که عسل را مقلوب
انکه لایق در سبب و جوده است و ماسه که کجودنی خود در سبب کار
ماسه بود و در سبب و جوده است و ماسه که کجودنی خود در سبب کار
است که یکی از اجزای که در کاه و قطب و نوره صفت و کاهیه موصوف
ماسه در این کار بعضی کیده و امور سبب و رعایت عسل را و مقلوب
کرد اند و بعضی ماسه ماسه در این کار کرد و در جوده از امور
ماسه کجود ماسه بود و کجودنی از یک نوع است که بعضی کیده و هر یک از آن
نوع است برای کارهای چنانکه بعضی اند و ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
که مراد ماسه و در این است و ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
و سبب ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
و لکه سبب و جوده معلوم است و سبب ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
در رعایت عسل و ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
محتاج به رعایت ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
ماسه که سبب ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
و سبب ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
و او بر بیان سبب که گفته سبب کار ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
جوده ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
معنی و ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
در سبب ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه
جوده ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه ماسه

ما يقع من ذلك من غير ان يكون له قوة في نفسه
 الثالث قوله تعالى في الاصل من حيث هو
 حسا اذا كان في النفس فاما في الاصل من حيث هو
 من البدن وهو كمالها والنفس فاما في الاصل من حيث هو
 الى الشدة واللازمة من حيث هو في البدن من حيث هو
 من القوى المحسوسة من القوى الباطنة من القوى الباطنة
 وفي النفس من حيث هو في البدن من حيث هو
 بالاعتبار بالمبدأ الاول من حيث هو في البدن من حيث هو
 لا بالذات وان المنهج للشيء في النفس من حيث هو
 حالها عند الاصل من حيث هو في البدن من حيث هو
 التوحيات والذات الكامل من حيث هو في البدن من حيث هو
 الله تعالى قد ذكرنا ان الربوبية عبارة عن الترتيب والعقل
 البدن له وذلك الاستعداد انما يحصل من حيث هو في البدن من حيث هو
 وتنفذ في روح فاول الدرجات هو الترتيب من حيث هو في البدن من حيث هو
 ان يولي من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 الحسنة والذات والذات من حيث هو في البدن من حيث هو
 والقبول الباطنة من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 الباطنة من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو

الى الاصل من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 الباطنة من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 على باب طهرها واولها من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 والارباب من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 انما في جنتها من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 واما النفس من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 دائمة النفس من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 عقلية او اتقاليه من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 وتوحيها الواعية من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 تلك الباطنة من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 وهما اثنتان من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 الاولى في السورة الاولى من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 توقع الواسطة من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 المبادئ المعقولة من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 كذا في النفس من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 العقل من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 الان من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو
 الجان من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو في البدن من حيث هو

لا اکتفیه فی غایت از آنست که در این احوال بعضی امور
 بر آنکه ساری و جمیع آنکه از غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 جمیع آنست در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 است در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 حدیثی در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 می باشد از آنکه در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 جمیع آنکه در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 کمال در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 دیگر یکی و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 حکم آن که در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 ماسم و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 جوانی و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 لا اکتفیه فی غایت از آنست که در این احوال بعضی امور
 معلومست و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 انصاف و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 دل از غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در

خواهد بود و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 اینست که در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 ۲ احقر که در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 از هر چه در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 ۲ ای جوانی که در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 خوشی آنکه در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 لا اکتفیه فی غایت از آنست که در این احوال بعضی امور
 در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 مافیه و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 هر که در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 او است که در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 حدود و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 روی او و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 مر آنکه در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 از لطف و در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 از هر طریقی که در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 لا اکتفیه فی غایت از آنست که در این احوال بعضی امور
 اما که در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در
 هر چه در غایت و احدی ساری جمیع آنکه در

و کمال
 و کمال

لا احد است و مرا و راست ظهور و امر است و اعشار است
 و ارجع در اقسام انصاف و اما ان امور را می گویند اوست عالم
 ظهور در کمال اول که خود بخود در کمال خود است و نور و خود و نور
 محقق که در علم معنی عالم است و معلوم است و نور مسلم که
 و مظہر است و وجود و وجود و وسیع و اجد است و موجود است و
 صابر است و مبرود است و محقق است و نور که لازم نور است و مشغول
 و نظون را مقدم دانی و اول است که با ظهور است و اول و اول
 و طاهر و باطن معنی است و محقق است و محقق است و طاهر است و طاهر
 و اصناف است و معنی است و وجود و وجود و معنی است و با ظهور
 اول که معنی است و محقق است و وجود و وجود و معنی است و با ظهور
 او با اعشار است و اطلاق است و ظهور او با اعشار است و با ظهور
 تعین است و با ظهور است و محقق است و با ظهور است و با ظهور
 عسوه گران در حدیث که معنی است و محقق است و با ظهور است و با ظهور
 ۲ برده بهان ۲ حصار و معنی است و محقق است و با ظهور است و با ظهور
 مادام که در کمال است و محقق است و با ظهور است و با ظهور
 در کمال است و محقق است و با ظهور است و با ظهور
 فالناظر بکلیه غیر ظهور است و محقق است و با ظهور است و با ظهور
 ص و معانی است و محقق است و با ظهور است و با ظهور
 صفات و اعشار است و محقق است و با ظهور است و با ظهور
 جمیع اعشار است و محقق است و با ظهور است و با ظهور
 ظهور و اول است و با ظهور است و محقق است و با ظهور است و با ظهور

معنی است و با ظهور
 و معنی است و با ظهور
 و معنی است و با ظهور
 و معنی است و با ظهور
 و معنی است و با ظهور

فصیر

و احد است و مرا و راست ظهور و امر است و اعشار است
 و احد است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 حواء و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 رار است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 و صفات است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 الصفات است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 بعد و وجود است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 از یکدیگر و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 کوسه است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 جمیع معنی است و با ظهور است و با ظهور
 الوجود است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 حصار است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 علی حصار است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 سونما الاله است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 مرید و احد است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 ظهور است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 این اعشار است و معنی است و با ظهور است و با ظهور
 اعشار است و معنی است و با ظهور است و با ظهور

مرید

سپهری که حقیقت و خود یا خود معنی آن معنی عارض
 مر و خود را و معنی صفة معنی او صفة باعتبار معنوم اگر چه
 غیر موصوفه باعتبار خود معنی او و لغات که معنوم و واحد است
 و خود موصوفه محض فصل ۲۳ معنی و معنی و معنی او است
 در دلی که او اطلاق می نماید در این حق و بها که جمع
 باشد معنی او است هم باشد به او است **لا** حقیقت
 و خود اگر چه هر جمع خود را که خارج معنوم و محمول بود اما او را
 در این معنی و لغات و معنی در هر معنی او را است و صفت
 و باعتبار این خصوص که در این معنی او است و معنی
 و در لغت و معنی معنوم و حقیقت اطلاق می نماید در این
 مثلا خود را به و در معنی معنی او است که معنی و معنی
 و معنی اطلاق می نماید مخصوصه و در این معنی او است
 صلا و بها که در این معنی او است که صاحب حقیقتی
 و اند صفة صدق و معنی صدق در معنی او خود مانی دارد
 که حفظ می نماید یکی در معنی **لا** حقیقت و خود حقیقت
 یک معنی است و آن خود می نویسد و اطلاق او را است
 او را به معنی عدم انحصار و اطلاق او را به معنی انحصار
 و در این معنی معنی او را انحصار و معنی او را انحصار
 الفاظ و لغات به نظر دارد بعد از این الفاظ و لغات به نظر
 که او را انحصار کرده اند که در این حقیقت در این
 و معنی او است هم از معنی معنوم و اصطلاح معنی او را می نویسد

دبی

عین

و بهار

و بهار معنی عارض می نماید ۲ ای در لغت و لغات بها به معنی
 سدا و لغات و بها به معنی معنی او را در این معنی او را که
 که نویسی بود بها به معنی معنی او را که در این معنی او را که
 فکری نویسی او بود و معنی او را که در این معنی او را که
 گویا بود ۲ ای معنی که در این معنی او را که در این معنی او را که
 خود را که در این معنی او را که در این معنی او را که
 مرتبه باشد معنی او است معنی جامع جمع لغات فعلیه
 و حوسه الهیه را و جمع لغات فعلیه امکانه که در این معنی او را
 مرتبه باشد معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که
 او را به معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که
 مؤلفه او را به معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که
 و این را به معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که
 که و خود و صفا و اصل و مرتبه خاصه احدیه جمع جمع لغات
 انفعاله که در این معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که
 مرتبه سادیه و فصل در معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که
 دو مرتبه باعتبار نظام علی که امکان از لغات او است و این یکی
 او است خود تصور جماعتی امکان ممکن است و این یکی
 که می باشد در جمع این جماعتی مرتبه در این معنی او را که در این معنی او را که
 در این معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که
 بود و حقیقت این بود که معنی ۲ می که بطور ممکن در این معنی او را که در این معنی او را که
 حواله که در این معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که در این معنی او را که

و بهار معنی عارض می نماید

و بر روی مسد که در حق حیات و تعالی در بعضی محله میگوید
 کلی او اصل انکار است یعنی در دو ان سکین و تکلی میگوید
 عکس در مسد که در بعضی بعضی حکم ظاهر شود و در بعضی سانس دیگر
 حکم میکند ۲ می که عیان در سوال در شان در حلقه کند
 برای این مسد که در کل نوم ۲ سانس که باید از کلام حق سر مانی
 و سر در این مسد که اندک حیات و تعالی را انما معانی که بعضی لطیفه
 و بعضی قریه و همه دانا در کاربرد و بعضی سیر می یک ظاهر میس
 سحر حقیقی حقایق انکاسه توسط حصول سیر است و از ان
 موافق مسد وجود کرد و در حقیقت سانس او را باید و سر می افاده
 وجود کند و ظاهر وجود توسط سانس با ما را انکاسه ام ان حقیقت
 معنی بعضی خاص میگوید که در حقیقت بعضی بعد از ان مسد
 احد است حقیقی که بعضی اصل محال و بعضی ظاهر است و صورت
 از ان بعضی مسد کرد و در میان اسلح بر بعضی رجب
 رخاست بعضی بر خاص که ما را بعضی نویسد معنی کرد و
 و در انانی بعد احد است حقیقی کرد و بعضی دیگر بر رجب رخاست
 حاصل کند و بعد انما سانس در سیر در دو ان سکین کلی
 واقع شود و در برای عالم بعد رود و دیگر مسد ان نوع خود اندک
 محو رجب تعالی اصل و سانس احوال بر سانس دارد که وجود عالم بر یک
 حالت و در رجب معانی سوال ۲ سانس اندر می خداوند
 مسد فصل و کم و رجب وجود در بعضی سیر چهار انعدم وارد کند
 خوان به نام نوع وجود ۲ انواع عطا که حد امی کند

۱۸

بر هم غلبه حد امی کند در برای حقیقت عالم انما سانس در
 دلیل بر انکه عالم مجموع اعراض مجموعه در عن احد که حقیقت
 وجود است انکه در حقیقت حقایق موجودات انکاسه میکند
 در حدود ان عمر از اعراض هر ظاهر نمود مسد و می که کوسد که
 اب ان جوان با طبع و حیوان هم با می که سحر که الازار و حقیقت
 فایده ان با عدل و او جوهر موجود است موضوع و موجود در
 که مر او را حقیقی حقیقت با مسد در سیر وجود هر چه مذکور بر سیر
 اعراض الازار در مسد که در سیر معنوی و مطلق است که در بعضی مطلق
 دالیه الطیف و بعضی مایه دالیه و بعد از النوائی و انی ان معنی
 وجود حق و سیر مطلق که قائم اندا حقیقت و معنوی سحر انی انی
 و انکه در سیر مکتوب که سانس ان معنوی حصول مسد سانس لوازم
 حصول که با ان از حصول بعضی مسد توسط عدم در سیر بعضی انی
 حصول و بعضی که عمار سانس را عدا می خود بعد از ان لوازم بالوار که در
 انها انی مقدم است مجموع و کلام است مجموع و سیر بعد از سیر
 با جوهر انی سانس با ان عن احد می خواهد بود که اگر احد است
 حقیقت جوهر خارج از عنی احد و فایده و دعوی انکه انی انی
 جوهر و در انی عنی احد در عانت توسط حقیقت می که سانس حقیقت
 که معنی از مسد سانس کلا و ان کو اید در دالیه عدا سانس را اما
 دلیل و اندک معنوی و سانس سانس ۲ حقیقت معانی از عدا انی
 فایده نگاه از ان سانس جوهر انی در عانت عمل سانس انی
 کسی نو نو و بر موافق سانس سانس معانی در معنی مایه

حقیقی

در سیر انی

مع داربده جانان او داهل سود و بطور معصود
 کمال صفا او عاقل کرد و دایم کور در ادان معصود کانی
 بود و سالین مقلود و لاقوم برین قدر احصار افشا و برین
 حد رعای احصار کرده ۲ حامی اسان کن طار احجد اصول
 کرب و سار احجد اظهار حقان کن حصال ای ساره دل
 ای سالار احجد ۲ در زده مع عنده یی ستر در کنش بر مهر خورشید
 خند بر معصود رعای کن ارکض و سدا مجموعی مهر ۲ سال
 حورای کرد انعام و جود کدم سوار سی مرده در ای صاموس
 کعبه دینای حقایق بی مادام که خدای صدف بگردن همه کوس
 ای طبع را کرده و سوار کنی عهد از کمال دایم کنی ملک ای
 مکه سیر او جود کنی در سود سعادت ای کن ۲ مکه مهر بی
 نعمت کن و انکه بیو ارحام غنیمت کن خدای صلو ان حال
 مهر در بوم با در دامان و بر کن ای کن ۲ ای غنای ساره
 چاک کنی الوده مکه مهر با کن خدای الوان بود درو
 کنی ای لب کنای سطر چاک بدین غنای و غنیمت

وہابی لالہ اللہ ہو
نظر اور لعلی مبارک
وہابی لالہ اللہ ہو

بسم الله الرحمن الرحيم
 حمد و سحر سعد سرای آن که وجودش با احدی و با احدی
 و مرآت ازل و اندیشه کس و رابطه باطن و ظاهر و کس
 اول و آخر و حد فاصل اساره بد و نیک و روح جامع شمس
 از دست و حصه حمد خود اوست و بنای سحاب و زمین و آسمان
 که بعضی اول و یکی او که بعضی عورت و نیک و نیک و نیک و نیک
 احاطه کامل اعتبار و خود و علم و نور و سهود و نور و باغ
 بعضی دوم و نیک و او که بعضی عورت و نیک و نیک و نیک
 بعضی اول و یکی دوم که از حشمت و احدی و بعضی بعضی
 الوهیت کرد که شامل طاهر و خود و نیک و خود و صفی
 اوست و شامل طاهر علی که ایمن و از او و اوست و شامل طاهر
 که در حشمت و الوهیت و الامکان و صلوات با مساب و بر
 باد که صفاتی ارواح و احاطه با بعضی حصه و روح و جسم
 اوست و حصه و روح و جسم احاطه با جمیع سحاب و از اولاد و
 اصحاب او باد که حاملان غریب او بودند و باطلان نفس
 و روح او و صلوات الله علیه و جمیع اما بعضی طاهر
 اردوستان که طاهر علی علم بود و روح و نیک و نیک و نیک
 و از الفاظ آن طاهر است از اردوستان و نیک و نیک و نیک
 کتب و فهم عبادان فاضل بود و از این فهم الهی که در نیک
 است که جامع کلمات علم بود و مرآت و خود و نیک و نیک
 برای هر چه دایره بردار و صورت هر چه را انداز و سما

و عصاره صور محسوب در جوان معقولات یکی الهام است
 احاطه کردم و بعد از آنکه احوال این امر معلوم شد
 رساله احاطه با معانی نام کردم امید که بتوجه صاحبان محضر را
 از حقا و دلائل که ایدار دانه علی ما ثبات قدرت و الی احاطه خبر و این کماله
 مستلزم در دوزخ و در هر دو داره عمل بر دو قسم و حقی که یکی آن
 بنی القوس و آیه اول در احدیت و وحدت عصاره خود
 و علم و سهود و یکی و بعضی اول در آیه دوم در ظاهر وجود که وجوب
 و صفه حاصل و شش ظاهر است که امکان از لوازم است و سرچشمه
 که حقیقت است بنی الوجوه و امکان و یکی بانی بدانند که
 اندر فوج مساوی که صورت حکم ظهور در ظهور و احدیت در احدیت
 مستخرج بود و هر دو در سطوح حدیث مدعی نام عصب و غیره است
 و رسم و بعد و وصف و ظهور و ظهور و کرب و وحدت و حجب
 و امکان معنی بود و بن ظاهر بن ظاهر بن ظاهر و الی احدیت
 محقق است بر حلو که عصب است خواست خود را بر خود جلوه
 دهد اول جلوه که در نصف و حدیث بود پس اول یعنی که عصب
 بونه ظاهر و حدیثی بود که اصل جمع فاللهما و الی ظهور و ظهور
 مساوی بود و با عصاره آنکه فاللهما ظهور و ظهور بود و احدیت
 واحد را مظهر از حدیث و احدیت که مستلزم این ظاهر
 عموما الاله است که رابطه با خدا و این حدیث است پس احدیت
 و واحدیه از وحدت منتهی شد و حاکم نیست و مجموع است و
 و عصاره معقولات عس و با عصاره و سطوح هر دو در

از دو قسم است
 یکی که در اول

۴۳

هم بر حسب روی اطلاق کرده شد و این حدیث عصب احدیت
 و واحدیت حاکم عالم و معلوم و علم در درجه داب در که
 در این حدیث عالم خود است و معلوم خود و علم خود اما حدیث
 بر عالمیت و معلومیت علم مشکوکیم که علم است
 العالم و معلوم بر احدیت و واحدیت و وحدت
 غیر بر آن فکاس ممکن بر که وحدت را بعد و با عصاره
 که وحدت است و الی العدد و الی که در این با عصاره احد
 گویم و یکی در حایا العدد و الی که در این با عصاره احد
 واحد مشکوک است و حدیث و علم و علم و علم و علم
 ما وجود آنکه عصب طریقی خود است و از برای خلق و فهم
 اندر حدیث عصاره از در درجه اول کرده شود و حاکم
 می بینی صورت دانه اول و مهمه او در صفی و عصب
 بود و این حدیث
 و وسط
 در
 کرده
 قوس
 واحد
 و ال حدیث
 عصاره
 و توسط
 و وحدت
 و عصاره

با عصاره

و کبر و سر جنت فاضل و جامع است بهما که وجود سر را ظاهر وجود
 مکتوبه که وجود و صفات حاصل است و کبر سر را ظاهر علم مکتوبه
 و جنت تعلیه با کفایتی الگو شده که امکان از لوازم اوست و اس
 ظاهر وجود را در سر به نالی که صورت احدیست و جنت جنتی
 ارسه با احدیه در روی و کبر سر است ارسه با واحدیه در روی
 و ان وجود ظاهر وجود و اسلیسون کلا و اعسار را اصله و ان
 کبر سر است اسما و صفات و اس ظاهر علم را که در سر
 صورت واحدیه کبر جنت جنتی ارسه با واحدیه در
 در روی و وجود سر مجموعی ارسه با واحدیه در روی که ان
 کبر جنت جنتی را اعدان ممکنات و حقایق کوی خوانند و ان
 وجود سر را مجموعی احدی را اسم و عالم معانی کوسه و ک
 الا مکان که در قرآن یون کمانه ارسه با اساره مد و س اما
 ان سر که در میان ظاهر وجود و ظاهر علم است جنت جنتی
 و ارسه با کفایتی تعلیه ارسه با اساره اس کرده مسود حاکم
 سر و اساره روم در میان ظاهر وجود که وجود و صف
 حاصل است و اس ظاهر علم که امکان از لوازم اوست و سر جنت
 اسامه و اس ارسه به معنوی کرده سده و نوسی است
 خطی که مار است سده کوی ان ظاهر وجود مخصوص کرده
 و قوی ظاهر علم و خطی و سطلانی که در سر به صورت
 سر جنت او است کفایتی اسالی حاکم که اسالی گفته

آمده الی الخ

خواهد بود که خداواربعه فلک مبارک را بر اصل آب خلق
 یک و در ۲۸ روز و وقت نفس خالی که در قوس بیانی این ابره
 است چنانکه گفته شد بکرات و این ۲۸ کوی که در قوس ظاهر
 علم کلکات عالم افعال و اضافات و هر یکی بر دایره است محیط
 بر قوسی که در خط اوست هر یکی از این دایرات که در خط او محیط
 است بر مادی خود اگر چه محیط اطراف خود و در حقیقت عمل کل جمع
 عقول و احاطه نفس کل جمع نفوس با وجود آنکه نفس کل محیط
 عمل کل طبعه کل محیط نفس کل محیط خود بر مادی و عو
 محیط این جمع محیط بر کوی چنانکه ۲۸ اسم که در قوس ظاهر وجود
 است کلمات اسماء الهی اند و هر یک بر دایره است محیط سرافرازی
 وجود و اوقالی وجود و سرافرازی که مادی و در حقیقت گفته شد در قوس
 ظاهر علم و هر کوی در خط کل وجود معنی اسماء الهی و کوی و کلمات
 اسماء الهی در قوس ظاهر وجود و کلمات اسماء کوی در قوس ظاهر علم
 بحال معنی است پس از هر دو جانب که قوس ظاهر وجود و قوس ظاهر علم
 اسماء و کلمات الهی کوی و قوس طبعه و حصر ظاهر کرد بر اسم علم
 الهی مظهر اسم کوی است و در آن و هر اسم کوی مظهر اسم الهی است
 و در قوس و بحال اسم قوس الهی مظهر و در اسم قوس کوی است
 و اسم قوس کوی مظهر و در قوس و ظاهر وجود مظهر ظاهر علم و
 ظاهر علم مظهر ظاهر وجود و صفاتی الهی هر کوی در مظهر و صفاتی
 کوی مظهر در وجود و صفاتی الهی پس در هر عمل کل طبعه
 نفس کل و ماطر طبعه کل و اقرب بنا و ظاهر در کل کل

کات

علم

صفاتی

کلمات و قوس

و

و حکم در جسم و محیط در غرض سکونت کوی و صفاتی
 سروج و معبر در فلک مبارک است رب فلک رحل و علم
 مسری و فاه رب فلک سج و نور رب فلک کوی مصور رب فلک
 رهبر و محیی رب فلک و معنی رب فلک و فاه رب فلک
 اسرومی رب کره مو او محیی رب کره اب و معنی رب کره حال و عو
 رب حاد و رازی رب ساطع رب حیوان و قوی رب ملک و
 لظ و رب حی و جامع رب اسان و ریع الدراج رب جامع
 و عمر در دو طایفه طبعه و روحی است و اما حقیقه است که عبارت
 از سروج که نفس قوس و فاضل و جامع که احاطه بر جمع صفاتی الهی
 و کوی از در حلاف جمع صفاتی که اسان الی طایفه که او رب
 است بلکه لغز آنکه رب اسان است و هر کوی اسان و عباد
 نمکند و اب که حقیقت الهی کوی جمع اسماء است و هر کوی
 عباد نمکند که اسم و علم آدم الی اسماء دلال بر جمعیت که هر کوی
 و حقیقت نمکند قوس ظاهر وجود و قوس ظاهر علم ماطر طایفه اسان
 اسان است می معنی که جمع صفاتی الهی کلمات را محیط است جمع
 احوال و قوی روحانی است و او حقیقت کل مجموعه و حقیقت
 او را حصوع و هر کوی در او اما احسان عالی که افعال صفاتی
 حواله بر مل حوله و علم و اراده و قدرت و جمع و علم و کلام و صفاتی اسان
 م در سروج مانی است و هر کوی بر یکدیگر محمول است که هر کوی اما اسان
 سروجی که من الا حیده و الواحد من اعتبار حاکم اول را
 حقیقت محمد صمد م در سروج مانی است که گفته شد صورت

العرفان العرفان الاسرار والمعارف والعلوم على سبيل وعلى المختصين
بالعلم القوي والعلوي الا وادهم الرضا والرحمة على العظمى وهو حقيق
في الباطن سواكل حقيقه والظاهر لا وادهم ربه كماله اذ كان له هذه
عنايته اياه ومحبيه وانا اسألكا بالفارسيه لتستفيد بها كل حال العلم النوراني
وهو العارف بوجه الوجود الذي كفو الاسرار وان احدثت الحقائق والكنوز ومحت
لدي على قدم الحقيقه فيكون الحق في الكون حيث صور اسما فلا يحق
ما حد من العالم الا وهو النور العظمى والسر على قدم ربه طوبى لكوني
الكل وكون الوجود الذي الحق عساه وكان لا يكمل الا سعادته من سائر الكون
لانه لا يحصل من كنهه هذا النور سماء الى النور من سائر النور
المحدث من اذه الطلوع طلبة العاقل لوصول اليها وموجبه لتكويره
ما رد لكونه في عبادهم الفاضل اما قصوره وعلم النور اثنائه
نعصم في تعبد العبادات في مدحها لاسرارها جامع حركاتها
علم النور في القواعد الكلية التي سطو على سائر ما ان يصير صواب لمد
القواعد ومراة الوجود فانه وان كان واضدا فليطوره من ان كذا ما عظم
سنة الاحدية والواحدية والارواح المجرده في العفول العاقله والارواح النيرة
وعالم الملكوت في النفوس الساميه والنيرة وقد سمي عالم المسائل اعلمها بالنور
المختلف وعالم الملك وعالم الافاض والاعراض وعالم الانسان الكامل الذكر
موجي الخلق اربع فيها في تلك الرسالة فليطوره من اذه للنفس الا وادهم
مفرده وللنفس الساداه على دواير من دوايرها دوايرها دوايرها
فيها صور تلك النيرة اي اظهر طريق النور من كماله ليعلم على الفان
لما في صور المحوسات المعاني والمعقولات لان المحوسات اظهر اذه ركات

من كنهها المحوسات والعلوم وادرك المعقولات كخص بالحواس في انما ركة العلوم
سبها بالمحوسات في صورها بصورها سبها في حواسها جامع من احوال
النور والحق المعاني وين على طلبة في طريق الكلف من ليس بها الفارسيه
لكونه اظهر العرفان في كنهها اي اظهرها تلك الرساله النيرة ليعلم ليعلم عظم
اكتشافه في القانده بالنسبة العرفان بها ومن القانده اي يعود لوارثها العلم
فانه مختلف احلا والاسرار في حصول المساطرين منها على النور اي الكمال فاجت
عنه في تلك النيرة اي يظن من يعرفها من حواسها في عظمه من اذه عظمها
ولا بعض عظمها الا انه حذره في كنهها في قوله بعد وسائر النور في
اي الرد ولا في القانده وانما القانده سائر الكون ولتقنها اي الرساله النيرة
مراة اكتشاف في بصورها في صور المحوسات في المراتب وهذا اظهر العلم ما عظم
في المصنف في العلم في سبيل كنهها لان المعقولات العلم كمال النيرة في اذه العلم
لا سائر ما اراده حقا في مصوره تصور المحوسات والمصادر في العلم في كمالها
فلا يعلم من كنهها الرساله على عظمها في كنهها في بصورها وادهم على النيرة
الدقائق اي علمها في الاسرار المسماة والاصول النيرة ان شفع بها في النيرة
النيرة عليها كما شفع باصنافها لاجلها بالفارسيه وان تصور بها في كمالها والربط فيها
ان على ذات قدرها الا انها حذره في الرساله مسميه عند راسين اصلها
للنفس وبن سبيل كل من با على فوسن وانفوس وطعمه الدارة في صورها
بما في تلك الدارة وعلى خطه موضع كونه جامع لاسرار النور في رجع منها
لما احلا طما الدارة الاولى في الاحدية والواحدية والوحدة هما في اسما والواحدية
في كمال النور وفي بيان في الواحدية الاسما الاولى في اعتبار الوجود والعلم و
النور والسرور وحدها في بيان الحق الاول والنفس الاول والدائرة

منها ليدل على سبوع است من السبعين السبعة وكل في ذلك أصل
أو أطول أو أقصر أو أطول من الآخر أو لا أو أطول من كل ما لم يصفه
ما ولا أطول كان من المصفية ولا باقي كونهما من المصفية
لاهما الوسط بينهما ما عسا كونهما رابطهما وسط بينهما سمعت ررها كلف
والرحة عسارتة وهو المصداق الطرية عندها ولا بد في كونهما على السبعين
مروجه فانه كالعالم والمعلوم والعدم فانهما موحدة في مرتبة الداسع كون
العلم شيئا هو أي في مرتبة الحضرة أو حضرة الذات موالك من العالم و
المعلوم إذ لا ينفك فيها الذات عن الصفات ولا الصفات عن الذات
نظرا إلى العالم والمعلوم العلم عترة التمر فيها بينهما فلتنا العلم
بهما فلكل واحد والواحدة والواحدة أمور متحدة والحضرة كذا
اعتبرنا التمر فيها فلتنا الوحدة بينهما وانما كانت الماذا بها باعثة
باعتبرنا علم الطر فاعتبارنا ذاتان أي منتهاها الذات الصاوية
عليها احدهما اسقاء المتحدان بقية الاسماء وانقاء النسب المصفية
التي تملك الموجودات كالعالم والارادة والعدد التي بها منسوبة إلى المعلوم
والمراد من المتحدان المراد ما سقاها من كنهها راد ويطر الذات به احدا
لذلك علم سوت الذات مستغرقتا تحت بصيرة بصيرة ومزاد ومقدرة
اذا لا حد صفة مشبهة بد على الثوب والثان اعتبارهما معا اعتبارا
تعدد الاسماء والسبع اسقاء العدد الذات والسر الذات واحد
لان وحدته الذات جعلت الاسماء والصفات في حكم الواحد ومنه الاعتبار
لما كان بالنظر والمحوادث فكان حدثه ر علم اسم الفاعل الذي على
المحدث وبما ان متعاطلان جمع بينهما الوحدة فلو وحدة حكم الوسط

منها ليدل على سبوع است من السبعين السبعة وكل في ذلك أصل
أو أطول أو أقصر أو أطول من الآخر أو لا أو أطول من كل ما لم يصفه
ما ولا أطول كان من المصفية ولا باقي كونهما من المصفية
لاهما الوسط بينهما ما عسا كونهما رابطهما وسط بينهما سمعت ررها كلف
والرحة عسارتة وهو المصداق الطرية عندها ولا بد في كونهما على السبعين
مروجه فانه كالعالم والمعلوم والعدم فانهما موحدة في مرتبة الداسع كون
العلم شيئا هو أي في مرتبة الحضرة أو حضرة الذات موالك من العالم و
المعلوم إذ لا ينفك فيها الذات عن الصفات ولا الصفات عن الذات
نظرا إلى العالم والمعلوم العلم عترة التمر فيها بينهما فلتنا العلم
بهما فلكل واحد والواحدة والواحدة أمور متحدة والحضرة كذا
اعتبرنا التمر فيها فلتنا الوحدة بينهما وانما كانت الماذا بها باعثة
باعتبرنا علم الطر فاعتبارنا ذاتان أي منتهاها الذات الصاوية
عليها احدهما اسقاء المتحدان بقية الاسماء وانقاء النسب المصفية
التي تملك الموجودات كالعالم والارادة والعدد التي بها منسوبة إلى المعلوم
والمراد من المتحدان المراد ما سقاها من كنهها راد ويطر الذات به احدا
لذلك علم سوت الذات مستغرقتا تحت بصيرة بصيرة ومزاد ومقدرة
اذا لا حد صفة مشبهة بد على الثوب والثان اعتبارهما معا اعتبارا
تعدد الاسماء والسبع اسقاء العدد الذات والسر الذات واحد
لان وحدته الذات جعلت الاسماء والصفات في حكم الواحد ومنه الاعتبار
لما كان بالنظر والمحوادث فكان حدثه ر علم اسم الفاعل الذي على
المحدث وبما ان متعاطلان جمع بينهما الوحدة فلو وحدة حكم الوسط

ومنه الدائرة وان كان في سره المتعلق بالمرئيات في كتبها بحظ
بمعرفة مركزها أي مركز الوجود المحض بالاسماء لسان ما أشد عليه
من الامور التي بظرفها والبقية الثاني منسوبة لغيره من الامور التي بظرفها

همه آنچه که در
 بد است جاع را که گمان دارند
 بنشینند و در پی هضم و کاه و سعه
 کیم می خورند و در صورتی که جسم آدمی بر دو آواز
 نفس کشد بدین صورت ۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۵ و ۶ و ۷ و ۸ و ۹ و ۱۰
 هسلاال ماکانه ۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۵ و ۶ و ۷ و ۸ و ۹ و ۱۰
 آه پس سر و دمک جسم بنهند و قدر کمبود آن جاعه که گمان دارند
 نگاه کشد آن کسی که در درختی در دیکه و اگر گوید در درختی که در
 آه پس سر و دمک جسم بنهند و قدر کمبود آن جاعه که گمان دارند

[The page contains dense handwritten Persian script in Nasta'liq style, arranged in approximately 10 horizontal lines. The ink is dark brown or black on aged, slightly yellowed paper. Some words are written in larger, bolder script, possibly indicating emphasis or specific terminology. The handwriting is fluid and characteristic of the late 16th or early 17th century.]